

על זה הייתה דוֹה לִבְנוֹ עַל אֶלֶה חֲשָׁכוֹ עֵינֵינוּ, עַל הַר צִיּוֹן שְׁשָׁמִם שׁוֹעֲלִים הִלְכוּ בּוֹ.

ביג"ו עמ"י עש"ו

הגליון
צריך
גניזה

עַד מַלְאֵי עֵזֶק בִּשְׁבִי וְהַפְּאֲרָתָהּ בִּיד־צָר:

השקפה

מי עומד מאחורי פרעות תרפ"ט?

עדי־ראיה: תלמיד ישיבת חברון בימים ההם שחזה את פרעות תרפ"ט
מספר על המאורעות, ומגלה מי הם הרוצחים האמיתיים!

שלהי אייר תשכ"ז - שיטנא נצח!

הכותל המערבי

בשבי הציוני

נפילת הכותל המערבי בידי הציונים | הבלבול הגדול ששרר בקרב
הציבור אחרי מלחמת ששת ימי האפילה | התייצבותו בקודש של מרן
מסאטמאר זי"ע"א והשרידים אשר ה' קורא | באו זרים על מקדשי בית ה'

ה' י"ה זה בעת מלחמת 'ששת ימי האפילה' בשילהי אייר
תשכ"ז, אשר שיטנא נצח כאשר הצליחו שלוחי השטן
להגדיל את תחום ממשלתם על מקומות הערבים בא"י - שלא
נכבשו תחת ידם בעת התקוממות מדינתם אחר "מלחמת
השעבוד" בשנת שח"ת, ובתוך זה כבשו בידיהם את המקומות
המקודשים לעם היהודי מאז ומקדם, כהכותל המערבי, קבר
רחל אמנו ומערת המכפלה.

אז התאזר בעוז ותעצומות מרן הגה"ק מסאטמאר זי"ע"א (אף
אחר שמקורביו התחננו למונעו בטענתם שאינו בכחות בריאותו לצאת במלחמה
גדולה כזאת נגד רוח הזמן הנורא) להכריז קבל עולם ומלואו שאין כאן
שום נסים משמים אלא כל מעשיהם הם נסים מדומים מעשי ידי
הסט"א, ובשבת קודש פרשת נשא הכריז בבית מדרשו בבכיות
עצומות אשר עוד יתכן שהציונים יראו נסים ונפלאות עוד יותר
גדולים ועצומים בכדי לסמאות את עיני עם ה', ואיך יכול יהודי
המאמין בה' ובתורתו לומר שח"ו הקב"ה עושה נסים לרשעים אלו
וחפץ בקיומם. כמו כן הכריז בקולו קול עוז לכל תלמידיו ושומעי
לקחו אשר מאחר והציונים הם שכבשו את הכותל המערבי ושאר
מקומות הקדושים, ע"כ אין לנו ללכת אליהם עד ביאת משיח
צדקנו, וביאר באריכות כל דבריו וטעמיו, דבריו אלו נתכנסו אח"כ
בספרו הקדוש "על הגאולה ועל התמורה" שיצא לאור בתקופה
ההיא.

'ניסים' מדומים

אין בכח עט-אנושי לתאר את הבלבול הנורא ששרר אז
בקרב הציבור כולו, כאשר הציונים הדתיים ולבליהם הסיתו
והכריזו בקול רם שכאלו 'נסים' גלויים התרחשו למדינתם,
ומעתה על כל אחד ואחד להודות שהמדינה היא מראה שמימי
וח"ו זהו רצון הבורא.

פתח דבר

בכל שנה ושנה במועד חג השבועות נוכחים אנו שוב ושוב
מחדש באותו מחזה תמוה ומוזר של נהירה המונית מכל הקהילות
והעדות אל מקום הכותל המערבי שריד בית מקדשנו, רבים
וטובים תמהים ושואלים על מה ולמה נמנעים יראי ה' מלהשתתף
ולהצטרף בעלי-ההמונית הזו, ומה פגם ושמץ ערעור עבירה
מצאו במנהג הלזה.

גם מתפרסם מידי שנה בימי חול המועד פסח וסוכות על
ברכת כהנים המונית אצל הכותל.

כמו כן חוזים אנו בנהירה בלתי מובנת לשאר מקומות
הקדושים שנכבשו מידי הערביים, כגון קבר רחל, מערת המכפלה,
קבר יוסף הצדיק, קבר שמואל הנביא, קבר ר"ע מברטנורא, קבר
יהושע בן נון ועוד מקומות, אנשי המזרחי והמתנחלים רוצים מאד
בהגעת החרדים למקומות אלו, ולמשל אנו רואים את התעמולה
הגדולה שהם עושים למען ההליכה שמה הרבה יותר משאר כל
קברי צדיקים שבארץ ישראל, כמו כן דמי הנסיעה למקומות אלו
מוזלים הם ביותר, ואין איש שם על לב איזה ענין נסתר יש להם
בהגעת בני היהדות החרדית למקומות אלו.

ומה גם כי בשנים האחרונות הצטרפו לחינגאות אלו גם רבים
מבני הישוב הישן, קהילות הקודש אשר אמורים להיות הגודרים
גדר והעומדים בפרץ על כל סתום ונעלם, ובפרט על כל סעיף
וסעיף במלחמה העקובה מלחמת היהדות החרדית בעמלק
הציוני הכופר.

מן החובה לנו בעת הזאת לחזור על הנושנות ולזכור את
הנשכחות, להזכיר ולפרסם את מלחמתם של רבותינו ומאורנו
זי"ע אשר האירו לפנינו את הדרך באבוקות אור לצעוד בנתיב
יושר בימי שליטת הנסיון הציוני וחשכותו על כל יושבי תבל
ומלואה, ללמוד את דבריהם ולהתחמם באשם ושלבתם אשר
לא תכבה ותמיד תוקד לאות משמרת לבני ישראל עד ביאת ינון,
אשר אך ורק באורם נראה אור לדעת את הדרך הישר אשר ילכו
בה לבלתי הכשל במהמורות ופחים טמונים מוקשים מונחים ע"י
לוכדי הנפשות ממקור מחצבתם.

כוונת הקונטרס הזה, המלוקט ובנוי על דברי תוה"ק, איננה
בשביל אותם הקובעים דעתם לפי רוח הזמן בלא דעת והתבוננות
מה ה' אלוהיך שואל מעם ה'.

אבל הדברים נכתבים להאיר עיני מבקשי האמת, הנקיים
בדעתם מכל שעבוד זר והבטה בכתבי העת למיניהם, וחפצים
באמת לדעת את דרך ה', כי אך ורק התוה"ק נר לרגלם ואור
לנתיבתם להיות נחמתנו בענינו בכל אורך גלותנו.

חודש סיון ה'תשע"א

הכותל
המערבי
בשבי הציוני

מנהג שהונהג
על ידי רשעים

ההליכה
לכותל השבוי

הכותל תחת גוים
ולא תחת ציונים

השטן הבוחר
בירושלם

הי עומד האחורי
פרעות תרפ"ט?

הכותל המערבי

כ"אתר
היסטורי
לאומי

תחילת המהפך - והתוצאות המרות

"לדעתי! טאר מען נישט גיין צום כותל!"

וכה נשא מדברותיו דברות קודש מלהבות אש זיקוקין דנורא בסעודה שלישית פרשת נשא (נדפס בקו' דברות קודש):
"לדעתי! לדעתי! טאר מען נישט גיין צו דער כותל ביז משיח וועט קומען! איך וויל נישט מאריך זיין, מכמה טעמים, איצט איז נישט דע צייט דערפון, איך בין נאר מזכיר איך ערווען עס, איך קאן עס נישט אינגאנצען פארהוילען, והשומע ישמע!" (-לדעתי לדעתי אסור ללכת אל הכותל עד ביאת המשיח, איני רוצה להאריך מכמה טעמים, כעת אין הזמן לזה, אני רק מזכיר אני מזהיר זאת, איני יכול להעלימו לגמרי והשומע ישמע!).

ובספה"ק על הגאולה ועל התמורה (ס' פ"ח) כתב וז"ל:
"ובענין הליכה אל כותל המערבי ולמקומות הקדושים שנכבשו זה עתה שאמרתי למנוע מזה, יש לי בזה כמה טעמים ויסודות חזקים וקצתם אשר אפרוט פה די בזה למבין ישמע חכם ויוסיף לקח ואיש הנלבב יראה אמינות הדברים בין ויאזין ישמע וירווח לו".

החלטתם הנחרצת של זקני ירושלים

כמו כן הגה"צ רבי עמרם בלויא והגה"צ רבי אהרן קאצינעלינבויגן זכר צדיקים לברכה, עוד בתוך ימי המלחמה מיד בשמעם את הבשורה המרה אשר הציונים כבשו בידם את הכותל המערבי ושאר מקומות הקדושים, החליטו שלא ללכת בכל אופן למקומות הללו שכבשו הציונים, וכמו שמספר הרה"ג רבי אברהם יעקב עפשטיין שליט"א:
"זכורני, אחרי ששת ימי אפילה, המלחמה החלה ביום שני וביום רביעי כבר נגמר, ישבנו בבית התבשיל של ישיבת "תורה ויראה", ובאותו יום המר כ"ז אייר תשכ"ז כאשר הגיעה הידיעה המרה כי ירושלים עיה"ק ומקום המקדש נכבשו ע"י הצבא הציוני, אין יכולים לתאר את הצער הנורא שהיה לנו, ישבו שם רבי עמרם, רבי אהרן, רבי דוד משה טעף זצ"ל ועוד יהודים יבדלח"א, והצער הי' נורא, והוחלט אז יחדיו שלא ללכת לכותל המערבי שהציונים כבשו, בשום אופן לא, אז עדיין לא ידענו מדבריו של מרן מסאטמאר, היינו מאד שבורים".

"שוב אחרי שיצאנו משם יצא רבי עמרם זצ"ל, נעמד על המדרגות העולות אל הישיבה וזעק בקול גדול: 'שלוש שבועות השביע הקב"ה את ישראל... ואחת שלא ימרדו באומות העולם!'"

מסופר על הרה"צ ר' צבי הירש ראזענבוים זצוק"ל האדמו"ר מקרעטשניף כי בעת מלחמת ששת ימי אפילה התגורר אז בקרית אתא, ומיד בתום המלחמה כאשר נודע כי הציונים כבשו את הכותל מערבי ומקום המקדש, לא היסס מלהכריז בתקיפות לקבוצת חסידיו כי לא יבקרו בכותל

המערבי, וזכה לכוון לדעתו הק' של מרן הגה"ק מסאטמאר זיע"א.

הנסיון יותר גדול מלומר לילד שלא ילך לאמו...

יש לציין, כי ההחלטה שלא ללכת אל הכותל המערבי לא היה נסיון קל ליקירי ירושלים, וכפי שהגדיר זאת גאב"ד וואדיסלאוו זצ"ל כי "גודל הנסיון של יקירי ירושלים לא לילך לכותל המערבי, הוא נסיון יותר גדול מלומר לילד שלא ילך לאמו". ואעפ"כ תיכף ומיד בשעת מעשה אמרו והשמיעו, אין אנו הולכים!

כמ"כ, גם מרן מרן הגה"ק מסאטמאר זיע"א היה מקושר מאוד לכותל המערבי, עד כדי כך שבביקוריו בארה"ק לפני מלחמת "ששת ימי האפילה" - היה המקום הראשון שהלך אצל הכותל המערבי.

"יהודים עטורי שטריימלאך רדפו אחרינו כשמקלות בידיהם"

עד היכן הגיע הבלבול הנורא אז - ניתן להבין מתוך הסיפור הבא:

היה זה בשבת הראשונה אחרי נפילת הכותל בידיהם הטמאות, מסעות-הצבא הציוני הטמא עברו בתוך רחוב מאה שערים כביום חול רח"ל.

אחרי תפלת שחרית יצא הגה"צ רבי עמרם בלויא זצ"ל יחד עם כמה מיראי ה' אצל השער הראשי של מאה שערים, כדי לזעוק את זעקת ה"שבת" כלפי מסעות הצבא הציוני הטמא. אחד שנכח שם מתאר את מה שעשו להם: "יהודים חבושי שטריימלאך רדפו אחרינו כשמקלות בידיהם", וזאת רק בעוון' זעקות ה"שבת".

רבי עמרם זצ"ל ויראי ה' אשר אתו הוכרחו לברוח לנפשם לביהמ"ד "תורה ויראה".
אך הללו לא הרפו וכשראו כי ברחו, לקחו ברזל שנועד לבניה שהיה סמוך בנין הישיבה, והכניסוהו לתוך דלת הישיבה כדי להסגיר את יראי ה'.

אך בדרך נס, עבר שם יהודי תמים שלא ידע בין ימינו לשמאלו, וכיון שראה איך מסגירים יהודים, פתח את הברזל, ושיחרר אותם.

אילמלא לא עבר יהודי תמים זה, היו נשארים שם עד צאת השבת...

מעובדא זו ניתן ללמוד רבות על הבלבול הנורא ששרר אז.

"בבית אלקים צריך להרגיש איך לילך ומתי לילך..."

לסיום נביא את דבריו של גאב"ד וואדיסלאוו זצ"ל שאמר בנוגע על הליכה לכותל המערבי: **בבית אלקים נהלך ברגש בבית אלקים צריך להלך ברגש - להרגיש איך לילך ומתי לילך.**

קינה ונהי - סיון ה'תשכ"ז

גליון בשם 'מספד חדש על חורבן הקודש והמקדש' שיצא לאור ע"י 'שלומי אמוני ישראל' אחרי מלחמת ששת ימי האפילה ונפילת כותל המערבי בידי הציונים (סיון ה'תשכ"ז שנת העשרים בשבי הציונות)

מנהג שהונהג על ידי רשעים

דבריהם הבהירים של ספר החינוך והרמ"ע מפאנו, וגדולי הפוסקים
המהר"י ששפורט בעל שו"ת "אהל יעקב" ובעל שו"ת "נודע ביהודה"

מלחמתו בקודש של
האי גאון וצדיק הגה"ק
רבי יעקב ששפורט זיע"א
בעל "ציצת נובל צבי" - נגד כת
הש"ץ ימ"ש ומנהגיהם | פסק
הלכה ברורה: "לבטל המצוה כדי
לבטל ולהשבית זכר האנשים
החטאים המסיתים והמדיחים"
| מרן מסאטמאר זיע"א לענין
הכותל המערבי: "מעתה נלמוד
לענינינו בק"ו ב"ב של ק"ו"

"הוא היה הראש והראשון שעמד במלחמה חזקה

פסקו של הגה"ק המהר"י ששפורט זצוק"ל

עם כל זאת נכון לבטלה,

לבטל זכר האנשים החטאים המסיתים והמדיחים

אמנם לפי דנראה לעת כזאת שהחזיקו מעיקרא לאומרה
בכל שבת על כוונה ופניה ההיא הנמצאת מוטעית וכו', נראה לי
שיותר טוב ונכון לחזור לאיתנם הראשון וכו' ואין לחוש לדברי
המחזיקים במנהג חדש שיש בו שמץ פסול ולתא דאיסורא,
יש לי בזה כמה טעמים וכו' אף אם היתה מצוה מוטלת על כל
ישראל ויש בביטולה צד נדנד עבירה הייתי מסכים לבטלה, אם
ביטולה הוא להשגת תכלית יותר טוב ומצוה רבה כמו שיבואר,
דגדולה עבירה לשמה, וההחזרה למנהג הראשון ודאי יותר טוב,
ונניח זה הוחזק ע"י כוונה ופניה המוטעית **לבטל ולהשבית**
זכר האנשים החטאים המסיתים והמדיחים, וגדולים הם
ברשותם מירבעם, המבקשים לעקור תורתנו ודברי חכמנו כדי
לעשות תורה חדשה וכו'.

כל דבר המתחדש על ידם יהיה מתבטל

ועל כן שלא יעלה על לב אנוש זכרונם וכ"ש לטובה
לפני ה' כל דבר טוב המתחדש על ידם ובסיבתם יהיה
מתבטל, וכל ספריהם נדונים לספרי מינים וראויים
לשריפה וכו' וכל תקונם יקלקל ויגנו וכל יראה וכל
ימצא, ולמשומדים אל תהי תקוה ושם ושארית.

**המחטיאים את הרבים אין ראוי לזכותם
בשום מצוה שיהיה להם זכות על ידינו**

ואם על הבהמה שלא חטאה אמרה תורה ואת הבהמה
תהרגו כדי שלא יאמרו זאת היא שנתקל פלוני על ידה,
מכש"כ זה שחטא והחטיא את הרבים ונתקלו על ידו וכו' אין
ראוי ולא נכון לזכותו בשום מצוה שיהיה להם זכות על ידינו,
אלא אדרבה חובה עלינו לחייבו וללמד עליו חובה וכו', וגדול
הוא ממדיח לעיר אחת ורובה של שבט, וזה הדיח להרבה
עירות ורוב ישראל וכו' ומחייב אני אותו ואת חבריו להיות
נידונים כמסית ומדיח, והרי אמרו ז"ל אין מגלגלין זכות על
ידי זכאי וכיון שנחדשה תקנה זו לברך בכל שבת על ידו של
המסית ימ"ש, והרי זה דבר טוב ומתגלגל ע"י חייב, אין נכון
לעשות כן וכו', שה"ה נידון כמסית שנא' לא תחמול עליו ואל
תכסה עליו.

אסור להתנהג על פי תקנותיו ומנהגיו של רשע

ועיי"ש שהאר"ך בראיות ברורות ולתרץ כל המקומות
שאפשר לטעות בהן ואח"כ הביא מה שכתוב בתשובת
הרדב"ז שהוכיח להלכה דאסור לומר שמועה מפי אדם

בניין הליכה אל כותל המערבי ולמקומות הקדושים
שנכבשו זה עתה שאמרתי למנוע מזה, יש לי בזה כמה
טעמים ויסודות חזקים וקצתם אשר אפרוט פה די בזה למבין
ישמע חכם ויוסיף לקח ואיש הנלכב יראה אמתית הדברים
יבין ויאזין ישמע וירווח לו.

ראה ראינו אחד קדוש מדבר ה"ה מוהר"י ששפורט ז"ל
ובספרו הבהיר שו"ת אוהל יעקב שאלה ס"ח נשאל הגאון
הנ"ל מהישיבה הגדולה דק"ק אמסטרדם ומחכמי ורבני
הישיבה הכללית בויניציאה בשאלה העומדת על הפרק ותוכן
שאלתם בבא השמועות מנביא השקר ומשיחו ש"ץ ימ"ש
הנהיגו בקהלכם לומר ברכת כהנים בכל שבת מה שלא נהגו
מקודם לכן כי אם בימים טובים בלבד, ויען שכל כוונתם היתה
לדקדק במצוות ובכל מדה טובה לעשותה כהוגן על מנת
שיזכו לראות בטוב מלכם ומשיחם לא עמדו לנגדם הדברים
המעכבים, וקיימו כל מנהגיו בשלמות וברכת כהנים היתה
אחת מהם, וכאשר בעוה"ר היינו רצים כצבאים וכאיילים
להאמין כל דבר בלתי השקיף אל דברי חז"ל ענשנו מלכנו
האמיתי בעונש הטעות המתגלה כעת, אשר מזה נראה לקצת
גבירים שטוב לחזור למנהגם הראשון וכו' וקצת מהק"ק
מעכבים באומרים דמ"ע הוא, וכיון שהחזיקו בה אינם יכולים
לחזור ממנה יורנו הצדק עם מי, עכ"ד השאלה.

גודל מצות ברכת כהנים

ולחיבת הקודש נעתיק תוכן תשובתו וקצת מלשונו הזהב,
כי היה לוחם מלחמת ה' בגבורה ומגדולי הלוחמים שבימיו
ודבריו הנלהבים המה קילורין לעינים, וזה תורף תשובתו:
מי זה אשר תהיה קלה בעיניו ברכת כהנים ח"ו, ואף אם
יהיה הכהן המברך בלתי הגון כדאי שתחול הברכה על ידו,
וכדאמרין בירושלמי דהנזיקין שלא תאמר כהן זה מגלה
ערוות שופך דמים והוא מברכני, אמר הקב"ה ומי מברך וכי
לא אני מברך דכתיב ואני אברכם לכהנים שיהיו מברכים
אתכם אני עומד ומברך אתכם וכו', ובמס' חולין פרק אלו
טרפות רבי עקיבא אומר למדנו ברכה לישראל מפי הכהנים
מפי הגבורה לא למדנו, שהוא אומר ואני אברכם הרי כהנים
מברכים לישראל והקב"ה מברכם על ידם, וא"כ מי הוא זה
אשר לא יחפוץ מברכה הנזכרת ולרחקם מעליו, ובפרט
אומרים ז"ל אין לך יום שאין קללתו מרובה משל חברו ותקנתו
בברכת כהנים, נוסף ע"ז היותו מ"ע כה תברכו את בני ישראל
וכל שאפשר לעשותו בכל יום מה טוב ומה נעים.

הגה"ק רבי יעקב ששפורט זיע"א

מתוך דברי מרן הגה"ק **מסאטמאר** זצוק"ל בספרו "ויואל משה"

...וכאשר התחילה המבוכה הנוראה מכת ש"ץ ימ"ש בתחלה הטעה כמעט את כל העולם כולו, אף גדולים עצומים שהיו בימים ההם. והמהר"ר **יעקב ששפורט** ז"ל שהיה אז גדול הדור בגאונות וקדושה יתירה, וראיתי מחכמי דורו שמתארים אותו בתואר הקדוש האלקי, הוא היה הראש והראשון שעמד במלחמה חזקה נגדו והפקיד את חייו נגד כל הקמים עליו בזה, וחייבר אחר כך ספר ציצת נובל צבי ארבעה חלקים, אשר בו יסופר כל המאורעות שעברו וחלפו בענין הש"ץ.

וכתב שם (ציצת נובל צבי חלק א') שמדבר שם מהתחלת הענין, והנני מעתיק איזה שורות בקיצור מאמצע דבריו וזה לשונו לא חדלתי מלבכות בכיה קבועה על קלות האמונה החדשה הזאת לבלתי השקיף אל האמת וכו' ולא היה לי יכולת לדבר בפני אחד מדלת העם, מכל שכן בפני בעלי תורה, ואדרבה הם היו בעוכרי והיו מוכיחים אותי על פני, האם חכם אתה מכל חכמי ישראל הקרובים והרחוקים שקיימו כל זה, ולפעמים הייתי שוחק ולפעמים כועס, ועם קצת בעלי שכל היו דברי ואם מעטים הם נשמעו למאמרי לומר לא תסורו מאחרי קבלתינו כי כל השמועות תוהו וחמודיהם בל יועילו כי ההמון תאוותם הגבירה דמיונם וכו' יעיי"ש שהיה זמן ארוך שהיו ממש יחידים בדור שעמדו בנפשותם נגד רובא רובא דעלמא ששמו אותם לכופרים ומחטיאים את הרבים עבור שאינם מאמינים למשיח ונביאיו.

והביא עוד (בסוף חלק א') שאף אחר שבאה השמועה מהמרתו את דתו, עדיין היה רובא דמינכר מחזיקים באמונתם, קצתם מכחישים וקצתם אומרים יש לו סוד, והתמיד הטעות ההוא זמן מרובה. וקצת מהאשכנזים שהיו יותר אדוקים היו ממאנים להאמין ולא לשמוע דבר רע כנגדו ומכל שכן שהמיר דת, ולכן אומרים שהוא עלה לשמים וצורתו נדמית להם כאיש מומר, ודברים אחרים של הבאי שאסור לאבד בהם הנייר, והיו עומדים כנגד מי שמקללו או מחרפו או מבזה אותו בדברים או לשום נביא מנביאיו המוחזקים אצלם, עכ"ל.

ושוב אחר כך ביתר החלקים הביא מה שלאט לאט נתגלה קלונו. וכפי אשר אנו רואים בכל הספרים המדברים מזה, סבלו מאותה הכת תקופה ארוכה של הרבה יותר ממאה שנים עד שנכרת זכרם, והיה בתחלה זמן ארוך שאם אותן היחידים שהכירו האמת היו יראים מאימת הדור והיו אומרים אחרי רבים להטות וכדומה חס ושלום היה אבדה פליטת יהודה, אבל הלוחמים בעד האמת אף שמועטים הם בתכלית המיעוט הן המה שהצילו את הדור.

...ובהרבה מקומות נידו והחרימו בכל יום את כל הכת ש"ץ והנגררים אחריהם לידע ולהודיע להנצל מהם, כמובא כל זה בספרים, ובזה תמו ונכרתו. וראה הגאון היעב"ץ ז"ל בחכמתו הגדולה שעוד יקימו כת אחרת והזהיר טובא במגדול עוז שלא לפחוד מהדור ולא ליסוג אחור אף אם נשאר יחידי בעולם, כמו שהעתקתי לשונו. (סימן קע"ה)

רשע ואפי' אמרו משמיה דאחרים עיי"ש, ומכש"כ שאסור להתנהג עפ"י תקנותיו או מנהגיו.

אין מגלגלין זכות על ידי חייב

ולמסקנא העלה להלכה הגאון אהל יעקב ז"ל דלא מיבעיא אילו היה נתקן מנהג חדש ע"י ש"ץ או ע"י המינים, פשיטא שאסור לנהוג ולעשות כמנהגם ואפי' הוא מנהג טוב ויפה משום דאסור ללמוד הלכה או לקבוע מנהג מאדם רשע, ולא מהניא תשובת "רימון מוצא" כמו שהוכחנו לעיל, אלא אף **בנידון דידן דברכת כהנים שהוא לא תיקן ולא הנהיג לאומרה בכל שבת כי אם בשבילו נתקן דבר הטוב, והוא היה רק גרמא לתקנה זו, ואף שאין זה מנהג חדש כי אם מצוות עשה דאורייתא, אלא כיון שלא הנהיגו לאומרה כי אם בזמן של הש"ץ ובשבילו, הרי הוא היה סיבה לזכות זה, ואין מגלגלין זכות ע"י חייב לעולם, ומכש"כ ע"י מסית ומדיח** כמו שבארנו לעיל שהוא בלאו דלא תחמול ולא תכסה עליו שאסור לגלגל זכות ע"י.

ק"ו במקום שיש חשש דלמא אתי לאמשוכי אבתייהו

וחוץ מזה יש בו משום אמשוכי ודאי, ועל כן אין לכם לקיים מנהג זה **ונכון לבטלה כדי להשבית מאנוש זכר האנשים החטאים מסיתים ומדיחים כאלה**, ולא יעלה על לב איש זכרונם ובכל שכן לטובה לפני ה', וכל דבר טוב המתחדש על ידם ובסיבתם יהיה מתבטל כדי שלא יתנו כח וזכות למינים, ושאיני מינות דמשכי, יש לחוש שע"י שיחזיקו במנהגם ואף שהוא מנהג טוב קרוב הדבר שימשיכו אחר דעותיהם רח"ל. עכת"ד האהל יעקב והובא בגליון **מהרש"א** ביו"ד סי' רמ"ו עיי"ש.

הלכה למעשה לענין הכותל המערבי

ומעתה נלמוד לענינינו בק"ו ב"ב של ק"ו מפסקו של מהר"י שפורט ז"ל שהכריע להלכה לבטל מצות עשה דאורייתא בנשיאות כפים שמביא ברכה לישראל וכחו לבטל קללות כמו שאמרו רז"ל ואעפ"כ פסק הגאון ז"ל דראוי לבטל מנהגם הנ"ל כדי שלא ליתן זכות למינים ושלא יעלה על לב איש זכרונם ולא יהיה להם שם ושארית וחלק בתורת ה' ובעבודתו ית', ואף שלא היה מנהג חדש שנתקנה על ידו, וכבר היו נהוגים כן בארץ ישראל ובמצרים משנים קדמוניות לברך ברכת כהנים בכל יום אבל מפני שהוא היה הגורם להתנהג במקומות אלו ונתקן המנהג בשבילו, יש בזה משום המשכה אחר המינות ואם ינהגו במנהגם בלי ספק שינתן להם חיזוק בזה ועל כן פסק הוא ז"ל למנוע ולא לחוש על התועלת, **על אחת כמה וכמה לענינו שאין בביטולה נדנוד עבירה ולא מצות עשה בקיומה אלא אדרבא יש הרבה טעמים למנוע בכלל מלילך שמה כמבואר לקמן באריכות, והחשש דאמשוכי גדול פי כמה, כי המינים מתפארים**

שהשיגה ידם לכבוש את המקומות הקדושים בכחם ובגבורתם ועל ידם נתחדש האפשרות לגשת אליהם, אין שום ספק שבהליכה לשם נותנים להם חיזוק רב וגורם להיות נפתים ונמשכים אחריהם אלפים ורבבות מישראל למינות רח"ל כאשר ראינו בחוש בעוה"ר, על כן בודאי ראוי למנוע מלילך שמה עד יסקיף ה' ית"ש עלינו לטובה ויתבטל כח המינות מן העולם, ואז כולנו נעלה לציון ברנה ובעבודת בית המקדש נשמח כולנו בב"א. (על הגאולה ועל התמורה סי' פ"ח).

פסקו של הגה"ק בעל שו"ת 'נודע ביהודא זצוק"ל מנהג שנתחדש ע"י הצדוקים

ובנודע ביהודה (חור"מ סי' ט"ז) תשובה להרב המאוה"ג המפורסם מוה"ר אלעזר אב"ד דק"ק רעכניטץ וז"ל: ומה שכתב שנוהגין בעירו לומר אחר שיר של יום ואחר שמ"ל עוד מזמור כ"א. ידע שזהו נתפשט בכל המקומות ששכיחים האפיקורסים מאמינים בש"ץ שחיק טמיא, לפי שיש להם שם גימטריא ובישועתך גימט' הטמא שלהם, ולכן יבטל מנהג זה שלא לחקות את הצדוקים עכ"ל. הנה השואלים לא הי' כוונתם לזה רק לטובה לשם אמירת מזמור אחד ולא ידעו כלל מהגימטריא זה ומי פתי יסיר הנה למשוך אחר איזה גימטרי' והתפעל מזה רק אותן שנתפסו לדעותיהן, ומ"מ חששו שאמירה זו אפי' בכוונה טובה יהי' להם לחיזוק לאותן הנמשכים אחר הש"ץ שר"י בכוונות לא טובות.

ק"ו בענינינו שנותנים חיזוק גדול למינים

ק"ו בנידון דידן שאינו גימטריא רק שצווחין בקולי קולות ובהתפארות מרובה וממילא נותנין חיזוק גדול להמינים בהליכה זו חלילה לילך שמה. (עה"ג שם)

דברי בעל ספר החינוך

על החיוב להתרחק מעובדי ע"ז

ובספר החינוך (מצוה תכו) וז"ל:

שלא נחמול על עובדי עבודה זרה ולא יישר בעינינו דבר מהם, כלומר שנרחיק ממחשבתנו ולא יעלה על פינו שיהיה במי שהוא עובד עבודה זרה דבר תועלת, ולא יהי מעלה חן בעינינו בשום ענין, וכו' ועל זה נאמר [דברים ז', ב'], ולא תחנם וכו', משרשי המצוה, לפי שתחילת כל מעשה בני אדם היא קביעות המחשבה במעשים והעלות הדברים על שפת לשון, ואחר המחשבה והדבור בה תעשה כל מלאכה, ועל כן בהמנענו במחשבה ובדבור ממצוא בעובדי עבודה זרה תועלת וכן, הננו נמנעים בכך מלהתחבר עמהם ומלרדוף אחר אהבתם ומללמוד דבר מכל מעשיהם הרעים.

עכ"ל החינוך. הרי שנצטוינו שלא להעלות על מחשבותינו מלמצוא תועלת וכן בעובדי ע"ז, שדבר זה גורם להתחבר עמהם ולרדוף אחר אהבתם וכש"כ במינים שגורעים מעובדי ע"ז כמאז"ל. (על הגאולה ועל התמורה סי' פ"ט)

דברי שו"ת הרמ"ע מפאנו זוצק"ל

מטעם דלא ליגור אבתריה יש אף להתיר את האסור

וגדולה מזו מצינו בגמ' ברכות (דף ס"ג ע"א) שהתירו חז"ל את האסור וטהרו את הטמא מטעם דלא ליגררו אבתרי', והוא מ"ש שם כשירד חנינא בן אחי ר"י לגולה הי' מעבר שנים וקובע חדשים בחו"ל, שגרו אחריו שני ת"ח וכו' התחיל הוא מטמא והם מטהרים הוא אוסר והם מתירים, אמר להם מפני מה אני מטמא ואתם מטהרים וכו' אמרו לו מפני שאתה מעבר שנים וקובע חדשים בחו"ל. והקשו בגמרא בשלמא הוא מטהר והם מטמאין לחומרא, אלא הוא מטמא והם מטהרין היכי הוה והא תניא חכם שטמא אין חבירו רשאי לטהר, אוסר אין חבירו רשאי להתיר. ומשני קסברי כי היכי דלא נגררו אבתרי' עכ"ל הגמ'. חזינן בזה דאף בגדול הדור ומגדולי חכמי התנאים שאמרו עליו בגמרא שם שלא הניח כמותו בא"י כשיצא, ואעפ"כ בשביל שעשה דבר אחד בלבד שלא כתורה שעיעבר שנים בחו"ל וחששו דלא ליגררו אבתרי' בזה ע"כ גדרו גדר שלא להסכים לדבריו בשום ענין, ואפילו בדברים שאינם נוגעים לענין הזה כלל, וגם להתיר שלא כדין ולטהר אתהטמא, ולא סגי להו במה שיחלקו עליו בדבר זה בלבד ותו לא מידי, כי חששו חז"ל שאם יסכימו לדבריו אף באיזה ענין אחר זה יגרום שייגררו אחריו אף במה שעושה שלא כתורה וכהלכה.

ובשו"ת הרמ"ע מפאנו זלה"ה בס' ק"ח בסוף התשובה הביא דברי הגמרא אלו, וסיים ע"ז צא ולמד כמה ראוי לגדור במקום בקעה שאפילו להקל באיסורין בשעת מעשה כגון זו התירו יעייש"ד.

וק"ו במקום שאין בזה שום נדנוד חשש עבירה

ובפירוש מבואר בגמרא דמשום דלא נגררו בתרי' טהרו את הטמא והתירו דברים האסורים לעבור עליהם בקום ועשה. ומעתה ק"ו ב"ב של ק"ו לענינינו בדברים שנתחדשה אפשרותן והשיגן ע"י פושעים וכופרים ויש בזה אמשוכי וגורוי אבתיריהו ודאי בלי ספק, ואין במניעת הליכה לכותל שום נדנוד חשש עבירה, בודאי שמן הראוי לגדור גדר ולפרוש מזה כדי שלא ליגררו אחר המינות, כי שאני מינות דמשכא ואיכא חשש יותר להיות נגררים אחריהם. (על הגאולה ועל התמורה סי' צ')

ההלכה לכנותל השבוי

בפרטי הטעמים: הנאה ממעשה המינים
| מנע רגלך מנתיבתם | הנאה משמחת
ניאוך ה' | גורם לאמשוכי אבתריהו
לשבח מעשי המינות | מצוה הבאה
על ידי עבירה | הנהנה מן הרשעים
משתעבד להם | 'סימבאל לאומי' |
ההולכים לפי תומם במחשבות טהורות

מאז נפילת הכותל בידי הציונים
נמנעו רבים מיראי ה' לבוא לשפוך את צקון
לחשם בכותל המערבי

הנאה ממעשה המינים

עוד מצינו בגמ' (ע"ז י"ז ע"א) מאי דכתיב הרחק מעלי דרכך זו מינות, מעשה בר' אליעזר שנתפס למינים והעלוהו לגרדום לידון וצו' אמר לו ר"ע תרשיני לומר דבר אחד ממה שלימדתי, אמר לו אמור. אמר רבי שמא מינות בא לידך והנאך ועליו נתפסת, אמר לו עקיבא נזכרתי פעם אחת הייתי מהלך בשוק וכו' ומצאתי אחד ויעקב איש כפר סכניא שמו (מין ה') ואמר לי כתיב לא תביא אתנן זונה וגו' מהו לעשות הימנו ביהכ"ס לכה"ג, ולא אמרתי לו דבר, אמר לי כך לימדתי (מיכה א') כי מאתנן זונה קבצה ועד אתנן זונה ישובו, ממקום הטנופת באו ולמקום הטנופת ילכו, והנאני הדבר ובשביל זה נתפסתי למינות שעברתי על מ"ש בתורה הרחק מעלי דרכך (משלי ה') זו מינות וכו' ואל תקרב אל פתח ביתה זו זונה וכו'. וכתב המהרש"א ז"ל שנענש ר"א לפי שהי' לו להתרחק ממנו ולא לשמוע תשובתו כלל, כי יצרא דמינות משכא מאוד. והשבות יעקב פי' בעיון יעקב דע"י שהנאהו דרשתו של המין נחשב לו לחטא במחשבה, ולכך נענש ליתפס למינים עי"ש. מבואר מכאן שצריך להתרחק שלא להנות אפילו מדיבור קל של מינים והוא בכלל הרחק מעלי דרכך שהרי נענש ר"א על שנהנה ממנו אע"ג שהדיבור עצמו הי' אמת, ומכש"כ שלא לילך לכתחלה להנות ממעשה המינים אשר מתפארים שבמעשיהם המציאו לנו את המקום הזה ה"ה בודאי בכלל הרחק מעלי דרכך. (ע"ה"ג ס"י צב)

מנע רגלך מנתיבתם

ועוד טעם למנוע מלילך למקומות הקדושים שכבשו עתה, כי בעוה"ר נעשו על ידם מקומות ההם למקום כנופיא לפריצות בתערובות אנשים ונשים, וכנופיא למינים, וגם פוקרים בחילול ש"ש נורא ובחילול שבת בפרהסיא, והזהיר הכתוב שלא לילך בדרך אתם פן ילכד במצודתם, והעליתי בספרי ויואל משה במאמר הנ"ל דאסור לילך אל מקום ובית ועד שלהם אפילו אם הם אינם נמצאים שמה באותו הזמן דמ"מ אסור משום אמשוכי, והבאתי כן דעת המהר"ם שיק בתשו' עי"ש, והסברתי בטעמו עפי"מ"ש האלשיך הק' לפרש הפסוק (משלי א') בני אל תלך בדרך אתם מנע רגלך מנתיבתם, שהזהיר הכתוב על שני דברים, שלא ילך בדרך אתם, ועוד יוסיף אזהרה שימנע רגלו מנתיבתם אף כשאינו הולך אתם אלא רחוק יהי' בינו לבינם, מ"מ ימנע רגלו מאותו הנתיב כי שמא פתאום רגליהם לרע ירצו שם וילכד במצודתם. וכע"ז פי' האוה"ח הק' בפירוש ראשון לציון על נ"ך במשלי שם, מנע רגלך מנתיבתם בדרך המיוחד להם, שהם רגילים בו מנע רגלך ממנו, שמא תפגע בהם וכו' ולזה

הזהיר שימנע רגלו מאותו הנתיב ואפילו אין החוטאים בו עכלה"ק. (ע"ה"ג ס"י צב)

הנאה משמחת ניאוך ה'

ובגמרא מגילה דף י"ב מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל כלי' בשביל שנהנו מסעודתו של אותו רשע. והנה לא ניתן להם שם באכילה ושתי' שום דבר אסור כמ"ש המהרש"א ז"ל שם על המימרא לעשות כרצון איש ואיש זה מרדכי והמן, וא"כ מה הי' החרון אף גדול כ"כ. ובאמת לא אמרו מפני שאכלו מסעודתו, כי בהאכילה לא הי' נעשה שום איסור אלא אמרו מפני שנהנו, ופי' המפרשים יען שהי' אותה הסעודה והשמחה על שנתיישבה דעתו במלכות כמו שאחז"ל שם בגמ' דף י"א ע"ה"כ כשבת המלך, ואם נהנה אדם מישראל משמחה כזו זה עון פלילי מאוד, ונתחייבו ישראל על הנאה זו. ואף שאיתא במדרש שנתקלקלו אח"כ, זהו בשביל שעבירה גוררת עבירה, אבל בלשון הגמרא לא נזכר אלא מה שנהנו ולא יותר. וכן שם במדרש כשהלך אלי' אצל אבות העולם וסיפר להם הגזירה ואמרו לו מפני מה, אמר להם מפני שנהנו מסעודתו של אחשורוש בעבור זאת נגזרה עליהם גזירה לכלותם ולאבד זכרם יע"ש"ש שלא הזכיר שום עבירה אחרת אלא אותה העבירה שנהנו, וזה גרם כ"כ שע"י אותה העבירה שנהנה משמחת הרשעים הוי משתתף בשמחתה של ניאוך ה' ר"ל, ולשמחה מה זו עושה בראותינו חילול הקודש באופן נורא במקום המקדש, ואיך אפשר לשמוח בחורבן גדול כזה. וההולך אל הכותל כמעט א"א שלא יהנה משמחתם, והנאה זו בעצמה הוא עון פלילי יותר מהרבה עוונות חמורות. (ע"ה"ג ס"י קא)

גורם לאמשוכי אבתריהו לשבח מעשי המינות

ובפרט שבלי ספק אותה ההנאה גורמת לאמשוכי אבתריהו שמשבח בלבו מעשה הרשעים מקורי המינות והאפיקורסות ר"ל, והכיבוש הנעשה בעבירות נוראות ר"ל, ואשר סיבת כל הענין שנסתובב באופן זה הוא להגדיל כח המינות והאפיקורסות בעולם, אשר זה תחבולת הס"מ וחילולותיו. וצריך לברוח יותר מהבורח מפני הארי שלא להשתתף בשמחת הס"מ ושליחיו ר"ל. ובודאי מהראוי לאדם כשר לחדול מזה, אלא אדרבה ישב בדד להתבודד בינו לבין קונו וישתתף בצער השכינה הקדושה, וכל המתאבל על חורבנה זוכה לראות בבנינה, ויבקש רחמים על ישראל ועל הקודש והמקדש, וזה יהי' לרצון לפני השי"ת, ולא ילך בדרך שיוכל לבוא להשתתפות לשמחתו של מנאצי ה' שהתוה"ק הפקר בעיניהם ורבים חללים הפילו בעוה"ר. השי"ת ירחם ויצילינו מהם ומהמונם ויזכינו לראות במהרה בישועת כל ישראל ושמחתו. (ע"ה"ג ס"י קא)

וברור שאלו ה' רצון הבו"ת שילכו ישראל אל כותל המערבי ולמקומות הקדושים היינו משיגים זאת בדרך ההיתר, כי לא ימנע מאתו ית' היכולת ח"ו, ולא ע"י רשעים וכופרים ובאמצעות חטאים עצומים, ויש בכיבושם משום איסור מרירה באומות וקיום ע"ז, כמבואר לעיל ונתבאר בספרי ויואל משה באריכות. וכי יעלה על הדעת שיהי' רצון הבו"ת שיסתבב איזה בחי' של עבדות השי"ת על ידי הרשעים האלו וע"י חטאים גדולים כאלה. וחזן מזה אלפים ורבבות מישראל נתעים אחריהם בסיבה זו. (עה"ג סי' קד)

ולא ידבק בידך מאומה מן החרם

ופירשתי עפ"י ש"הרמב"ם ז"ל בספר המורה (ח"ג פ' ל"ז) דמשום הכי אסרה תורה בהנאה כל הבא מע"ז וכלי' ואמר הכתוב ולא ידבק בידך מאומה מן החרם כי אפשר שיקרה לאדם אחד שתצליח סחורתו וירבה ממנו מן הדמים ההם ויחשבהו סיבה ויאמין בה, לזאת אסרה התורה בהנאה כל הבא מע"ז מפני שנצל מן המחשבה ההיא עיי"ש שהאריך ואפשר שלטעם זה קראה תורה ממונם של הנבלעים בעדת קרח יקום אשר ברגליהם ודרשו ז"ל זו ממונו של אדם שמעמידו על רגליו, כי זהו טעם על צורך הנס, שכ"מ שהי' רכושם של אחד מהם הי' מתגלגל ויורד ונבלע עמהם ויאבדו מתוך הקהל, כי אם הי' נשאר רכושם בקרב ישראל אפשר שידבק כח הפועל הנפשי אשר בממון מבעלים הראשונים בנפש הנהנה ממנו, גם אולי יתלה האדם סיבת הצלחתו בממון ההיא הבא מהם ויגרום להימשך אחרי דיעותיהם וזהו טעם אמרו זו ממונו של אדם שמעמידו על רגליו, וע"כ החשש קרוב להמשך על ידו אחרי דיעותיו של בעל הממון, כי טבע האדם שימשך אל הדברים שיתלה בהם הצלחתו.

הנהגה מן הרשעים משתעבד להם

הרי דמי שנהנה מן הרשעים גורם לו להשתעבד להם והיא סכנה גדולה לנפש, ומכל שכן להנות והשתעבדות למינים דגריעי טפי דשאני מינות דמשכא. מעתה כל ההולכים אל הכותל ולמקומות הקדושים שנכבשו עתה על ידם בודאי מרגישים קצת השתעבדות בלב וחיוב הכרת טובה להם. על שעל ידם ניתן האפשרות לגשת אל המקומות הקדושים ההם. וכן נראה בחוש כי רבים מהללים ומשבחים אותם ואת הצלחתם עיי"ז, וגורם בלי ספק לימשך אחרי המינות וע"כ בודאי ראוי למנוע מזה. (עה"ג סי' ק)

'סימבאל לאומי'

לדאבוננו נעשה עוד הכותל המערבי ע"י הציונים לאיזה "סימבאל (בלשונם: סמל) לאומי", ופירושו כי כשם שלכל מדינה יש לה את המקומות אשר הם להם לסימבאל וביטוי ללאום העם והארץ כגון בנין הקאפיטאל בארה"ב, מגדל אייפל בפאריז שהוא סימבאל מדינת צרפת, מגדל פיזא באיטאליא וכהנה רבות, כך גם ה"כותל" נעשה לסימבאל של המדינה הציונית ותמונתו מפרסמים בכל העולם, כל הדיפלומאטן המגיעים למדינתם מראים להם את ה"כותל" בתור סימבאל של מדינתם, אף חיילי צבאם המזוהים כשנכנסים לצבאם מטמאים מקום קדוש זה בשבועתם הטמאה, וכל זה בכדי להראות שיש למדינתם איזו שהיא שייכות לשם ישראל והעם היהודי.

וכה הם דברי מרן רביה"ק מסאטמאר בדברי קדשו ס"ג פרשת קרח (נדפס בקו' דברות קודש) בטעם למניעת ההליכה:

דעס זעלבע איז אויך א שטיקל טעם (למניעת ההליכה) אויף די אלע מקומות, אז זיי מאכן דערפון געברויך זיי מאכן א פראפאגאנדע - דע כותל מיט דע אלע מקומות הקדושים - זיי מאכן דערפון א פראפאגאנדע, ס'איז פאר זיי א שבח אז זיי טיען עס, זענען קורא שמם אז זיי האבן דאס אויפגעטייען און מ'ציט צי דע וועלט דעם עולם דערצו איז לא יזכר ולא יפקד! טאר מיר אונז נישט טיען.

וכה כתב הגאון רבי שמואל דוד הכהן מונק זצ"ל במכתב (נדפס בספרו "באין חזון") וז"ל:

מי שיש בו דעת שלימה ואין בו שמוץ קטנות אמנה קשה לו ללכת למקומות ההם שמא תעלה בדעתו מחשבה שיש להחזיק טובה לבני פריצי עמנו שכבשו את המקום, וגם מפני שעושים שם מעשים אשר לא יעשו, וכל עיקר כוונתם לעקור את האמונה ולקבוע בלב בני האדם הבאים לשם שהמקומות ההם אינם מקומות של קדושה ח"ו, אלא זכרון ימי קדם בעלמא, כשם שכל או"ה מכבדים מקומות כאלה המזכירים את כבודם בימי קדם.

והרמב"ן כתב שכאשר בא לירושלם קרע וקרא קינה שחיברה אחד מתלמידיו. - ומעולם לא עלה דעתו של שום אדם לשמוח ולרקוד ולשיר על הנאת ראית המקומות ההם והשמחה הזאת שמראים עכשו במקומות ההם, ובפרט בכותל המערבי, אינה אלא שמוץ מינות וכו'.

ההולכים לפי תומם במחשבות טהורות

תומם המה הגורמים לכ"ז יותר ויותר, כי רובא דרובא בעוה"ר המה ציונים נלהבים מאז ומקדם, אלא שהיו בושים להגיד כמו פיהם את אשר בלבבם, ועכשיו יוכלו להתפאר היטב באמרום היכל ה' וגו', אלא אף המועטים שבישראל שאינם הולכים במחשבות כאלה אף כי מועטים הם בתכלית אבל מהם ההתפארות להציונים הכופרים עוד הרבה יותר במדה גדולה מאוד, כי מתפארים הרבה בגובה וגאון עד אין חקר בשוקים וברחובות לאמר הדור האתם ראו כי הבאנו קדושה לישראל, מה שהכל מודים ומקבלים בששון ובשמחה אף הכשרים הקיצונים, וא"כ אותן המעטים מהכשרים שהולכים להכותל לפי תומם הן המה עיקר הסיבה שיקרא מקום המקדש מערת פריצים ח"ו, כמבואר בקרא כמה שנעשה כסות עינים לתועבות נמרצות רח"ל, ואין ספק שהקב"ה מתאונן עליהם לאמר מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי, ואם בעת שהי' מצוה דאורייתא אמר הכתוב כזאת, אין ספק שהוא עכשיו כן, והירא לנפשו יחדל מדרך זה לא מיני' ולא מקצתו.

ועוד כתב שם (סי' צ"ג) וז"ל:

נמצא דאדרבה החרדים אל ה' באמת והולכים במחשבות טהורות לשפוך שיח במקום הזה המה גורמים יותר שיהי' להם כמה לחפות על כל תועבותיהם אשר עושים במצח נחושה לבצע זממם כאוות נפשם. וע"י הליכה למקומות ההם נותנים להם חיזוק רב בל"ס, שהרי אנו רואין בחוש שמתפארים במספר המבקרים ההולכים שמה ומפרסמים דבר זה, והבאנו לעיל מדברי חז"ל (גיטין סב.) דאפילו בשאלת שלום לחוד ואפילו בדברים בעלמא אסור להחזיק ידי עוברי עבירה. ואין ספק כי ההליכה אל הכותל הוא להם חזוק רב הרבה יותר משאלת שלום עד אין שיעור וערך, כי המה מתפארים בזה בקולי קולות כנודע, ונמצא הוי מסייע ידי עוברי עבירה בעבירות נוראות כאלו.

הציונים אשר כל מטרתם היא להחליף את בני ישראל מעם ה' בני בכורי ישראל - אל עם לאומי ככל גויי הארץ, וקוראים לעצמם בשם "ישראל", ובזה מכריזים את הניאון היותר גדול שבועולם ח"ו כפר ישראל באלקיו, בכדי לחזק את זיופם זקוקים הם להראות שהם לב העם היהודי ואליהם כל עיני ישראל נשואות, ובכבושם את הכותל המערבי ושאר מקומות הקדושים מוכיחים הם, ראו הלא המקומות אשר עיני כל ישראל נשואות אליהם בידינו הם ואנו כבשונם ובזכותנו באו לידי היהודים, בתחום מדינתנו נמצאים כל המקומות הקדושים ליהודים, וא"כ ההולך לשם מוכיח שאכן מדינתם היא לב לבו של העם היהודי ונותן עוז ותעצומות לזיופם הנורא ולמרידה שהקימו בשם ישראל.

ואל יאמר אדם הרניי הולך לדרכי ואינני מכון כלל להאדרת שם מדינתם, והלא אני קנאי ומתנגד למדינתם הטמאה ומה אכפת לי מה שעושים ואומרים הציונים, ידע לו שעיקר רצון הציונים הוא שאנשים כמותו יבואו למקומות אלו, משום ששאר המון העם תפשו כבר ברשתם ע"י אמצעים שונים כהשתתפות בבחירות, קבלת כספיהם ועוד, אך יהודי זה הרוצה להתבדל מהם, ע"י הליכתו למקומות שנכבשו על ידם נתפש ברשתם, משום שבזה מפרסמים בכל העולם שרצונו ושמתו הוא בקיום מדינתם, וכן מכיון שכוונת שאר ההולכים למקומות אלו מטרתם להגדיל את שם המינות, אף שאולי כוונתו היא לענין אחר, אבל מכיון שהליכתו נכללת בתוך כל ההמון, הרי נקראת מחשבתם גם על שמו.

על אלו וכיוצא בזה כתב מרן הגה"ק מסאטמאר זצוק"ל בספה"ק על הגאולה ועל התמורה (סי' צ"ח):
והכשרים המעטים שבישראל ההולכים להכותל לפי

וענף אחד מסתעף מן הכפירה בביאת המשיח ורבים נכשלים בו בעוה"ר, דהיינו לשמוח אצל הכותל המערבי, ואפילו שמחה של מצוה, כגון בר מצוה וכדומה, כי הכותל המערבי הי' מיוחד מעולם לאבילות ציון וירושלים ולתפילה מיוחדת אצל שער השמים, וכל חסידי עולם יושבי עיה"ק מעולם לא עשו כגון ההמצאות החדשות הללו, ברכת כהנים ברוב עם, או הנחת תפילין ראשונה לבר מצוה, וכדומה, והוא מעשה היצר הרע, כיון שלא עלה בידי השטן להחטיא את יראי ד' בכפירה ממש רח"ל, המציא מצוות חדשות כאלה, כי עיי"ז מסיחין את דעתם מחורבן ביהמ"ק ואינם מצפים לביאת המשיח במהרה בימינו. וכלל גדול אמר בעל חתם סופר ז"ל "החדש אסור מן התורה בכל מקום".

(דרוש תשובה, בסוף שו"ת פאת שדך, אות ט"ו, עמוד תכ"ב)

בני אל תלך בדרך אתם מנע רגלך מנתיבתם

בהליכה לשם נכנס בלבבות הרגשת הכרת הטוב ונגרם מזה חיבה ואהבה אל הציונים, שהרי סוף כל סוף הם אלו שהביאו את מקומות הקדושים אלו באופן אשר כעת יוכלו לגשת לשם, ורגש זה נכלל באיסור החמור של אמשוכי בתר מינות, ומכבה לגמרי אש השנאה שהיתה צריכה להיות כנגד המינות והמינים, וע"י זה מחפים על כל תועבותיהם שהרי מרגישים שחייבים להם הכרת הטוב על פעלם להביא להם את מקומות אלו, ואט אט מתחברים בגופם ונשמתם אל המינות הציונית.

דברים אלו צווח רביה"ק ככרוכיא כמה וכמה פעמים, ונביא בזה מעט מדברי קדשו, בספה"ק על הגאולה ועל התמורה (ס' פ"ה) כתב וז"ל:

וצריך לזהר באזהרה נוראה שלא ליתן להם חיזוק לא בדיבור ולא במעשה ולא במחשבה, ואף ההרהור בזה הויה הרהורי מינות וע"י שפוגם מאוד אף במחשבה קלה. וגם ההליכה אל המקומות הקדושים שכבשו כעת בדמים שלא כדת של תורה הוא להם לחיזוק עצום להתפאר בהם ולהיות להם לכסות עינים על כל תועבותיהם שעושים ע"י כל מקומות הקדושים כמעררת פריצים כאשר הארכתני לעיל. ואשר ע"כ הירא את ה' לא יקח חבל בכל מה שבא ע"י תועבותיהם, לא מיני ולא מקצתו.

בקבר רחל ומערת המכפלה ושאר קברי צדיקים הנמצאים במקומות שנכבשו על ידי הציונים, יש עוד טעם גדול שלא לילך לשם משום שאנשי המזרחי המתנחלים המופקרים מנהלים תעמולה עצומה למשוך את בני היהדות החרדית לשם, בכדי להגדיל ולחזק את מרידתם באומות ולהראות לכל שגם המתחזים לחרדים משתתפים

במרידת הציונים באומה הערבית.

בוודאי שהנמנע מלילך למקומות אלו מקדש ה' בהימנעותו מללכת שמה, משום שהלא הוא תימה בעצם מדוע אין נפשו משתוקקת לילך למקומות שבכל הדורות נשפכו שם נהרי דמעות בתפילת בני ישראל, אך טעמו הוא משום שאינו רוצה במדינת המינות, ואינו רוצה ליהנות מדבר הבא על ידם, בזה מפרסם לעין כל שעדיין יש יחידים הממאנים במרידה הכוללת בה' ובתורתו. כמו כן יש בזה ענין של להוציא מלבן של צדוקין בשעה שכל המינים הציונים והנגררים אחריהם שוטפים קוצפים לילך למקומות אלו למען הגדלת שם מדינתם והוא נמנע מלהצטרף לזרם השוצף קוצף, הרי כי במעשהו התמורה לכאורה מראה ברמה לעיני כל ההמון את התנגדותו למינים ולמעשיהם.

מי המעכב את ביאת המשיח והתגלות כבוד שמו יתברך?! ומתי נזכה שיהיה נכון הר בית ה'?

"והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים... ונהרו אליו כל הגוים, והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה'... ויורינו מדרכיו ונלכה בארחותיו, כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלם (ישעיה ב), ופירש"י: "אחרית הימים - לאחר שיכלו הפושעים".

יעזרנו ה' ובזכות העמידה כצור איתן כנגד נסיונות הזמן נזכה לחזות במהרה בפעמי משיח, ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים והראנו בבנינו ושמחנו בתיקונו ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך בשלש פעמי רגלינו בב"א.

שלוחי השטן או השטן בעצמו

בשנת תשכ"ז כאשר הי' המלחמה בין הציונים ימ"ש עם הערביים, מה שנקרא ששת ימי אפילה, שרר אז בלבול המוחות גדול גם בתוך היראים, יצא אז הרה"ק רבי יחזקאל שרגא מערשץ זצוק"ל מגדרו, ובסעודה שלישית שאחר אמירת דברי תורה סיפר מעשה, וכך סיפר: הרה"ק רבי יעקב שמשון משפטיווקע זי"ע, לפני עלותו על הספינה לנסוע לארה"ק, התנה תנאי עם היצה"ר, שהוא אינו קונה אלא כרטיס אחד לנסיעה, ואם ברצונו (של השטן) ליסע לאר"י אז אני אשאר בחו"ל, ואם אתה היצה"ר רוצה ליסע לאר"י אז אני אשאר כאן בחו"ל, כן התנה עם היצר, והשטן הסכים לישראל בחו"ל, אמנם מאוד נתפלא בעת שהגיע לאר"י, ועוד לא הספיק לצאת מן הספינה, והנה הוא שם, השטן עומד ביבשת אר"י וממתין ומצפה עליו, שאל הצדיק משפטיווקע את השטן הלא עברת על דבריך, היתכן שלא שמרת את ההסכם בינו ובינך, ענה לו היצה"ר טעית טעות גדול, כי מעולם לא דברת עמי, כי השטן שהי' עמך בחו"ל הוא רק שלוחי, וכאן אתה מוצא אותי, "השטן בעצמו", ע"כ המעשה הנורא. ורמז בזה הרה"ק שבארה"ק יש התגברות גדולה מכח הס"מ ה"י נגד הקדושה, ומפני זה מראה השטן נסים לרשעים.

(תפארת יחזקאל)

פ עם אחת ישבו לפני הרה"ק רבי איציקל מפשעווארסק זי"ע"א שני אנשים חשובים ודברו ביניהם בענין הליכה לכותל המערבי אחר שנכבשה ע"י הציונים שר"י, וענה רבינו ואמר, אפילו אם היה חיוב לילך אל הכותל ג"כ היה אסור ההליכה אם הרב מסאטמאר אוסר, וק"ו אם אין חיוב כזה שאסור, ואמר עוד "אם הרב מסאטמאר אוסר זה הוא דעת תורתנו הקדושה".

(רועה אבן ישראל)

ס יפר הרה"ח ר' אלימלך גלאנץ כי שמע מהרה"ק רבי איציקל מפשעווארסק זי"ע"א שנענה פעם כי התפילות שמתפללים בכותל המערבי בודאי אינם מתקבלות.

ב שבת קודש בצהרים אחר התפלה היו עושין קדושה רבא בבית המדרש, ואז חילק הרה"ק רבי איציקל מפשעווארסק לכל העם הנצבים עליו מהפשטידא [קוגעל] מקטן החל ובגדול כלה, כי כן יסד המלך, רבינו, שזכות הקדימה לזה הוא לקטנים צאן קדשים, ומכל קצווי העיר היו באים האבות וילדיהם לקבל מידי הק' מהפשטידא... וכנראה הי' כונת רבינו להשריש בזה אמונה הטהורה והצרופה בלבבות ישראל, ולזה צוה להקדים צעירי הצאן להכניס בלבם רשפי אמונה הטהורה שישאר חקוק בלבבותם לעולמי עד.

וכך הי' אומר "אני מתפלל לה' שכל האוכל מהקוגעל שלי לא יהי' לא ציוניסט ולא מזרחיסט", והוסיף "ולא אגודיסט". ולפעמים אמר לכל ילד העובר לפניו "לא תלך להכותל" [זאלסט נישט גיין צום כותל].

(רועה אבן ישראל, עמוד קמ"ז)

צאי לך בעקבי הצאן

כל טהרה שכנו בה, וכאשר פי הרה"ק ר' גרשון מקיטוב זי"ע על ועיר האלקים, הרוחנית, מושפלת עד שאול תחתיה, (והובא בפמ"ג ס' תקס"א בשמו), לכן צוה מרן לשנות נוסח השיר וכך היו משוררין על פי פקודתו שפכי לבך כמים לפני אבינו שבשמים לשנה הבאה בירושלם.

(זמירות דבר"י)

היה מרגלא בפומי של הרה"ג רבי חיים בראווער מתלמידי מרן מסאטמאר לספר שבימי הבלבול בשנת תשכ"ז, בעת שנסע מבארא פארק לוויילאמסבורג, מדי יום ביומו נעשו וויכוחים גדולים בין הנוסעים והרבה שנתפסו לדעות כוזבות רח"ל, והוא עמד בשלו והכריז שח"ו לומר כן והכל מעשי שטן לסמות עיני העולם, ופעם אחת אמר לו נרגן אחד בתוך הדברים, שהתפשטה שמועה שכעת כיון שכבשו הציונים את מקום המקדש, בודאי גם מרן מסאטמאר ח"ו ישנה את דעתו, והוא ענה לו ברוח גבורה בתום לבבו "דעמאלטס בין איך נישט קיין חסיד פון רבין אויך נישט" וסיפר הר"ר מענדל הענדלער, שהדברים הגיעו אז לאזני מרן זי"ע ונהנה מאוד מתשובתו.

(מתוך ספר זכרון חיים)

פ עם הלך כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע (הגה"ק ר' אהרן ראטה) לטייל בשדה מפאת הבריאות שלו ורצו להכין איזה מקום לשבת עבורו, אז אמר מרן זי"ע שרוצה לישב על אבן או סלע שלא נעשה עוד שום פעולה ע"י הציונים הרשעים, כי בכל מקום שהציונים נוגעים מאבד שם החן של קדושת ארץ ישראל.

(קונטרס אז נדברו ידאי ה')

'מזמור' לאסף...באו 'גוים' בנחלתך | מרן המנחת אלעזר
ממונקאטש זיע"א: "ובכן מי יודע אם השכינה הקדושה לא
זזה עתה מן שריד פליטתינו | "מרן הגרי"ז **מבריסק** זיע"א:
"מוטב שערבים יסובבו בהר הבית, מטיולי זרע יהודים שם!"

הכותל תחת גוים ולא תחת ציונים

על כל יהודי החרד לדבר ה' - הכואב ודואב על חילול התורה וחילול קדושת ארץ ישראל על כל צעד ושעל, הנעשה ע"י הכופרים הציונים - להתחנן ולהתאמץ בתפלה, כי יבוא כבר הקץ לאותה מלכות הרשעה שחרטה על דגלה מרד גלוי בבורא עולם, לבקש מאת ה' על עמו ועל נחלתו, שנפלו בידי זדים שכל מטרותם והוויתם עלי אדמות היא עקירת התורה והאמונה רח"ל, להוריד כנחל דמעה על כי בכל יום ויום בוערים כבשוני השמד במדינת שמד זו, השורפים אלפים ורבבות נשמות ישראל רח"ל, ומי הוא זה המאמין בתורה ובנותנה, שלא יצפה לישועה, שמפלצת שמד זו כרגע תאבד?! וכיצד שייך עוד לקונן על שברם ולהתפלל להצלחתם! רח"ל מהאי דעתא.

הלא כל פיסת ארץ הנמצא תחת שלטונם, מטמאים המה אותה בתועבותיהם, עד כי קשה למצוא כיום ד' אמות בארץ הקודש, שלא חיללוה!

והנה מבואר בספרים הק' שגוי אין בכוחו לפגום בירושלם של מעלה, ורק יהודי בחטאיו יכול לפגום ולטמא ולהגיע עד מקדש העליון, וז"ל נפש החיים (שער א פרק ד'):

נבוכדנצר וטיטוס לא עשו במעשיהם שום פגם וקלקול כלל למעלה, כי לא להם חלק ושורש בעולמות העליונים שיהו יכולים לנגוע שם כלל במעשיהם. רק שבחטאיו נתמעט ותש כביכול כח גבורה של מעלה. **את מקדש ה' טמאו** כביכול המקדש העליון. ועי"כ היה להם כח לנבוכדנצר וטיטוס להחריב המקדש של מטה המכוון נגד המקדש של מעלה כמו שארז"ל (איכה רבתי) קמחא טחינא טחינת. הרי כי **עונותינו החריבו נוה מעלה** עולמות עליונים הקדושים. והמה החריבו רק נוה מטה, וזהו שהתפלל דוד המע"ה יודע כמביא למעלה בסבך עץ קרדומות. ביקש שיחשב לו כאלו למעלה בשמי מרומים הרם. אבל באמת לא נגעו שם מעשיו כלל כנ"ל.

הרי לנו ברור מללו, שכאשר שולטים גוים על ארץ הקודש ומקומות הקדושים שבה, אין הם פוגמים כלל, משא"כ כאשר אלו הציונים הרשעים שולטים עליה ומטמאים אותה רח"ל, פוגמים הם בנוה מעלה עולמות עליונים הקדושים.

ואם במקומות הקדושים עסקינן, הרי שמיום שהשתלטו הציונים על אדמות הקודש עד היום הזה, חללו הללו מאות רבות של קברי קדמונינו קדושי עליון, ראשונים כמלאכים, ואילו הערבים לא נגעו לרעה בשום קברות קדמונים, ואדרבא, שומרים הם אותם בכבוד ובהדר. כמו"כ לא הגיעו למדרגת הזוהמא והתועבה אליה התדרדרו רשעי הערב רב, וכמובן שלא שייך אצלם חילול שבת, שמיטה ושאר עבירות שרק בנ"י נצטוו עליהם.

נמצא שאין חילול לקדושת ארץ ישראל ולמקומות הקדושים שבה, יותר מהחילול שהכופרים הציונים

מחללים אותה. זאת מלבד עצם הקמת מדינה שיש בה משום העברה על השבועות שהושבעה כנסת ישראל שלא למרוד באומות ולא לעלות בחומה (כתובות קיא.), אשר גם בעבירה זו גרידא, גם ללא עקירת הדת, יש בה משום מרידה במלכות שמים בפלטין שלו ר"ל.

ואם בהר הבית עסקינן, הרי שמאז שכבשו הציונים את מקום המקדש, מחללים הם את המקום בעלותם שם בטומאה, שהוא איסור דאורייתא בחיוב כרת ר"ל, משא"כ ערבי העולה שם, אינו מטמא (כנ"ל).

אם כן, מי זה ירא את ה' שלא יצפה וישמח על כל פיסת ארץ היוצאת מתחת שלטונם האכזרי, שלטון של "גדול המחטיאו יותר מן ההורגו"!

מי זה ירא את ה' שירצה אפי' לרגע אחד, את המשך קיומה של אותה מלכות הרשעה, המכריזה יום יום שעה שעה מרידה נוראה ואיומה במלכות שמים, אשר טרם הי' כמותה עלי אדמות!

'מזמור' באו 'גוים'

מרן מסאטמאר מספר: ודכירנא כד הוינא טליא ששמעתי מחשובי הדור שהכירו עוד את הדור שלחמו בעת שהתגברו כת הנעאלאגין למשול על הקהילות בהעברת הדת כרצונם ונבחרו מגדולי המדינה רבנים זקנים גאוני וצדיקים שבאו לפני המלך להתחנן לו ולבקש על נפשם להעביר את רעת המהרסים את התוה"ק להסיר ממשלתם מעליהם, ונשאו חן בעיני המלך ומילא את בקשתם בשלימות וניתן להם כח ורשות להקהל ולעמוד על נפשם להיות קהילות נפרדות בשמירת הדת בכל אופן ואופן, והיא שעמדה להם שנתקיים שמירת התוה"ק בהמדינה דורות קדושים זרע ברך ה'. ונזרקה אז מפי החבורה שנתגלה להם פי' חדש במה שאמרו בגמ' קידושין דף ל"א מזמור לאסף וברש"י ז"ל שם שהוא דרשה על הקרא מזמור לאסף אלקים באו גוים בנחלתך וגו' קינה לאסף מיבעיא לי' ודרש שם שאמר אסף שירה על שכילה חמתו בעצים ואבנים ומתוך כך הותר פליטה בישראל. ובתוס' שם הביא עוד פי' אחר שאמר אסף מזמור שהוא ממשפחת קרח על שטבעו בארץ שער' ואמרו בני קרח מי שיוציא את השערים יוציא גם אותנו יעי"ש. ובראותם אז עד היכן מגיע מחשבותיהם של פורקי עול מישראל להעביר על הדת אמרו שמובן גם בפשטות מה שאמר מזמור וגו' אלקים באו גוים בנחלתך שעי"ז שבאו גוים בנחלת ה' ולא הי' הגזירה שיבואו הפורקי עול מישראל גם ע"ז יש לזמר, כי אם המה המושלים גרוע הרבה יותר ר"ל. ואוי לנו שכך עלתה בימינו. (עה"ג סי' ק')

זעקת מרן ממונקאטש זיע"א:
"באו פריצים וחללוה"

דוחקים רגלי השכינה

כה כתב בזמנו מרן הגה"ק **ממונקאטש** זצוק"ל בספרו שער יששכר (מאמר ישע רב אות נ"ז): והנה מה אומר ומה אדבר זחלתי ואירא מחוות דעי ואבוי בימינו אלה, אשר שועלים הלכו בו בארץ הקודש וירושלים עיר הקודש באו פריצים וחללוה, המה הציונים הפושעים המכעיסים שם את הבורא ית"ש ע"י תועבותיהם ר"ל, והלא אמרו חז"ל כל העובר עבירה בסתר דוחק רגלי השכינה, ואם כי כתיב השוכן אתם בתוך טומאתם, אמנם ברשעים להכעיס המורדים בו בהר מרום קדשו בודאי המה דוחקים רגלי השכינה ולא תסבול אשר סביב רשעים יתהלכון למשכן כבודה ותפארתה, ובכן מי יודע אם השכינה הקדושה לא זזה עתה מן שריד פליטתנו הנה זה כתלינו כותל המערבי הקדושה ונסעה מסעות למעלה, וכביכול לא תדור במדור א' עם המורדים הללו, או לנו שכך עלתה בימינו הביטו וראו אם יש מכאוב כמכאובינו.

ובמכתבי הגה"ק **משאפראן** זצוק"ל (תורת א', ח"ד, מכתב כ"ז): והנה אחיך היקר מו"ה... נ"י יש לו בודאי ספר שער יששכר מאדמו"ר הגה"ק **ממונקאטש** זי"ע, ועיין שם מה שכתב במאמרי סוכות מאמר ישע רב אות נ"ז ואות י"ב, אשר הי' עוד קודם התייסדות המדינה הרבה שנים, ובהיותו

בארץ ישראל בשנת תר"ץ הי' אצל הכותל והי' אז, כאשר הגידו אנשי ירושלים, התעוררות כמו שלא ראו עד אז תושבי ירושלים הישנים, ובהתרבות טומאת הציונים, נסתפק אם עוד השכינה שם.

מוטב שערבים יסובבו בהר הבית,

מטיולי זרע יהודים שם

סיפר הרה"ג ר' מאיר ליבערמאן זצ"ל כי יהודי אחד התלונן פעם בפני מרן מבריסק זצ"ל בעת שהכותל המערבי הי' בידי הירדנים, על שאי אפשר להגיע במקום הקדוש לשפוך שיח ותחינה לבורא עולם. ענהו מרן בדברי המקונן לת"ב: "קינת ציון עטרת צבי אבחר לקאת וקיפוד ישכנו בך, ואוי לי אם אדום וערב קננו בקיניך", כך מוטב שערבים יסובבו בהר הבית, מטיולי זרע יהודים שם, שלבטח יהיו כאשר הר הבית יהי' תחת שלטון הציונים.

מוטב שנשאר המקום שָׁמָּה

כה אמר הרה"ק רבי **מרדכי חיים סלאנים** זי"ע שנותן שבח והודאה להשי"ת ששמר את המקום קדוש זה שלא נפל לידי הכופרים הציונים, מוטב שנשאר המקום הזה אפילו שָׁמָּה מאשר ילכלכו אותו הכופרים הציונים. (משמ"ח טבת תש"כ).

אחד מהפושעים מטמא הרבה הרבה יותר

פעם אחת הלך הגה"ק ר' **אהרן ראטה** זי"ע בעל שומר אמונים, לכותל המערבי עם תלמיד אחד, אמר התלמיד למרן זי"ע האיך הגויים שוכבים ויושבים ליד מקום קדוש כזה, אמר לו מרן זי"ע בזה"ל: "הגויים הם כמו פרעושים זבובים הם לא מטמאים קדושת המקום, אחד מהפושעים מטמא הרבה הרבה יותר".

(קונטרס אז נדברו יראי ה')

לא הי' כזאת מימות עולם

וכה כתב מרן **מסאטמאר** זי"ע (עה"א): ושמועה שמענו שכבר מתכוננים בעזותם ומרדם לחפור חפירות תחת הכותל המערבי, ולמשמע אוון דאבה נפשינו שלא הי' כזאת מימות עולם ומעת היתה ישראל לגוי, וכל האפיקורסים והכופרים שבכל הדורות לא הרהיבו עוז בנפשם לעשות מרידה כזו בבורא עולם ובבית הקדוש אשר אוה למושב לו.

זעקת הגאון הקדוש מרן בעל הכתב סופר זיע"א:

אם באים מפריצי ישראל בנחלת ה' וטמאו היכל קדשו, יותר קשה הרבה מאם באו גוים

צערינו מאלו באו גוים נחלתינו, והשחיתו והתעיבו תועבה בבית חיינו, אבל מהרסיך ומחריביך ממך יצאו, וקשה יותר הרבה, וזלעפה אחזתני מרשעים עוזבי תורתך, אשר מצווים בה ועוזבים אותה, ולזה פירש אבא זצ"ל (בעל כתב סופר) נכון במה שדקדקו חז"ל במזמור לאספ אלקים באו גוים נחלתך וכו' קינה לאספ מבעי לי, אבל הסבר הדבר הוא כראות אספ כי באו גוים בנחלת ה' השחיתו התעיבו ושמו את ירושלים לעיים, בחר הרע במיעוטו מרע ממנו, אם היו באים מפריצי ישראל בנחלת ה' וטמאו היכל קדשו, שזה די בזיון וקצף יותר וקשה יותר הרבה מאם באו גוים, שלא יכלו להשחית פנימיות כפריצי עמנו, לזה אמר המזמור ושמו כי רק גוים באו נחלתך.

(חוט המשולש להגר"ש סופר)

מכתב קודש מאת הגה"ק רבי שמעון ישראל פאזען אב"ד שאפראן זיע"א

אחדש"ה באה"ר, וכו', ומצאתי את מכתבך השני עם שאלתך אם נכון לילך אל הכותל.

הנה גם אם לא היית שואל מה בזה דעת כ"ק אדמו"ר מסאטמאר שליט"א הייתי כותב לך שלפי ענ"ד איננו נכון כלל, ועכשיו שבקשת לדעת דעתו של הגה"ק שליט"א צריך אני לכתוב לך שהוא אומר שהוא איסור גמור, (ושמעתי שהרבה להתרגז על ...) ועיקר טעם האיסור אינו רק מפני שבאים שם בתערובות ופריצות נורא אלא יש טעמים אחרים אשר גם אני הדל אמרתי מיד קודם ששמעתי דעתו הגדולה בזה.

כי הנה זה ברור אשר הממשלה שם רוצים לעקור ממחשבות פשוטי העם כל הרהור קדושה, באשר אינם מאמינים כלל בבורא אחד ית' אשר נתן תורה לעמו ישראל, רק רוצים להפוך כל זה להרגש של לאומיות כמו שיש להבדיל הבדלות עד אין קץ לכל אומה איזה זכרון לאומי (נאציאנאל אנדענקען) כמו שהי' לאונגארן אותה יד של איזה מלך ימ"ש או ענינים אחרים וכו' והגה"ק שליט"א מוסיף עוד שעל ידי זה מחזיק ידי עוברי עבירה, אשר פוערים פיהם האיך במלחמתם ונצחונם הביאו מקומות אלה תחת יהודים, וזה כל שמחתם, ומי ששמח עמהם בודאי גורם ח"ו צער כביכול למעלה, ועוד מוסיף טעמים, אבל גם במה שכתבתי די לכל איש ירא השם שימנע את עצמו מלילך כעת אל מקומות אלה.

והגה"ק שליט"א אמר שאף אם הי' מצו' לילך לשם הי' כדאי כעת לבטל מצו' זו' ומכש"כ שאין זה באמת מצו', מחוייבים להיזהר מלילך, וד' הטוב ירחם עלינו שנוכה לראות ישועת ישראל בביאת גואלינו משיח ד' אשר רוח הטומאה יעביר מן הארץ, ואז נעלה להר מרום הרים לשפוך שיח בבית רם ונשא אשר בית תפלה יקרא לכל העמים, ואז נראה קדושת המקומות ושמחת עולם על ראשינו.

והנני בזה בדש"ה באה"ר המצפה לישועה.

הק' שמעון ישראל פאזען

(נדפס בספר תורת א', מכתב כ"ו)

השטן הבוחר בירושלם

בוזה"ק (ויצא קנ"א) אדמו"ר רבי חייא, חמא ליה לאליהו, אמר מקסטיטורא דמר חקלא נהיר, אמר השתא אתינא לאודעא דירושלם קריב איהו לאתחרבא, וכל אינון קרתין דחכימיא, בגין דירושלם דינא איהו, ועל דינא קיימא, ועל דינא אתחרב, והא אתיהיב רשו לסמא"ל עלה, ועל תקיפי עלמא.

ובעשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו (חקור דין ח"ב פ"ז) פירש הפסוק יגער ה' בך השטן יגער ה' בך הבוחר בירושלם וז"ל: על היות השטן בוחר להתגבר כנגד היפוכו בירושלם עיר הצדק קריה נאמנה.

ובאור החיים הק' (בחוקות) והשמותי וגו' - פירוש השראת הטומאה ושימת שכינתה בבית המקדש, כי הקליפה תקרא שממון, וכבר הודיעו המקובלים כי שם הרגיעה שידה, ורגל ס"מ דורכת על בית ה', אשר על זה יקרעו לבם ותערג נפש כל חי למול בעל הבירה.

ובאור החיים הק' (פנחס) וימת ער ואונן הוא חורבן הבתים כי סילוק שכינה מהם יקרא מיתה, שפרחה הנפש שהיא השכינה, ונשאר הבית מת בעונות ומלא טומאת הקליפות הנתונה בו כידוע וכו', ואומרו בארץ כנען - רשם מקום המקודש, כי הוא בארץ כנען, ושם מיתתו שחזר ליכנס ברשות ס"מ הנקרא כנען.

ובחוות דעת (איכה, על הפסוק נחלתינו נהפכה לזרים) נחלתינו היא הביהמ"ק כדכתיב אל המנוחה ואל הנחלה שהי' מקום השראת השכינה ועתה נהפכה לזרים והיינו כוחות הטומאה כי סביב רשעים יתהלכון כידוע לידועי חן.

וכתב בוחר חי להגה"ק מקאמאנא וכל מי שחם על נפשו לא ידור בירושלם אם לא צדיק גמור שראוי לישב שם, והא איתיהיב רשו לס"מ דהוא עומד עדיין רגלו אחת על פגר מובס ורגלו אחת על קודש הקדשים, ולכן מרן האר"י ז"ל לא רצה לעבור דרך ירושלם כלל ובפרט בזמן הזה שיש שם התגברות המינות אל ישב אדם פשוט שם כי סכנה היא לו אם לא צדיק גמור ונאמן לאלקיו. וכתב בעל הגאולה ועל התמורה (ק"א): והגם דבענין הזה אם ראוי לדור בירושלם העתיקה הי' פלוגתא בין הצדיקים והגאונים בדורות שלפנינו כידוע וכו' וע"כ לא פליגי אלא בימים הראשונים שלא נתפשט כ"כ כח המינות בא"י ובעיר הקודש וכו' אבל עכשיו נתגברה באמת המינות, וכו' וברור שאילו היו הצדיקים בדורותינו היו כולם פה אחד מסכימים שלא לדור כלל בעיר העתיקה כולה, דאיתיהיב רשו לס"מ עלה כדברי הוזה"ק הנ"ל.

וכתב הרדב"ז (לאחד מהראשונים - בשו"ת ח"ב תרמ"ח) ותו דלא יוכל לצייר שתהיה השכינה מצויה בזמן הזה בכותל מערבי בין טומאת העכו"ם, שמה שארז"ל לא אזה שכינה מכותל מערבי דומה למה שאמרו שכינה במערב, רצה לומר במערבו של עולם לצד מערב, וקרא כותל מערבי.

ובסמיכת חכמים להגה"ק רבי נפתלי כ"ץ זי"ע (בהקדמה) לדעה זו שהשכינה עדיין אתנו, בהא פליגי המפרשים אם הוא דוקא בירושלם נשארה השכינה שם במקומה כדאמרינן לא אזה השיכנ המכותל מערבית. ויש אומרים להיפך דדוקא בחוץ לארץ היא שורה אתנו כדכתיב הלך דודך למרחוק וצורר הכסף לקח בידו, היינו הקב"ה עם ישראל, אבל לא בירושלים, כי במקום קדוש ביותר נאחזים הקליפות ביותר. ויש אומרים דתרווייהו איתנהו שהשכינה נשארה בירושלים וגם עמנו איתנהו, גלו לבל שכינה עמהםכו'. ודעה רביעית לא הא ולא הא, כי רומה על השמים אלקים ועזב את הארץ, ואנחנו יונקים מתמצית השפעת השבעים שרים.

ובהיכל הברכה להגה"ק מקאמאנא, על הפסוק (ויקרא כ"ו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם מלא ואו בחיותם בחיות שלהם חיות של תורה ומצות כי החיות והאור והדביקות ואור השבת ואור תורה ומצות הוא יותר מאיר בגלות מן ארץ ישראל כנודע וזהו בהיותם בחיותם כמו שדרשו חז"ל מהיות משה.

והגה"ק מסאטמאר זי"ע כתב: "הנה כי כן בודאי היתה סיבה לטובה מאת הבו"ת שלא נתיישרה ירושלים העתיקה כל השנים הללו מהמינים והאפיקורסים, כמ"ש בוזה"ק דירושלים דינא איהו ודינא שרי' בי' כנ"ל. ומי יודע עוד אם לא הי' כוונת הס"מ במה שסייע לזה לגרום ח"ו דין וקטרוג נורא על שונאיהן של ישראל, והשם ירחם. ובפרט שעצם ההתיישובות בעיר העתיקה היא מרידה באומות שכל האומות פה אחד הסכימו שאין להם רשות כיבוש והתיישובות בה, ומושבעין אנו ע"ז שלא נמרוד באומות, ועונש העברת על השבועות עונשו גדול ר"ל ונתבאר כ"ז בספרי ויואל משה באריכות עיי"ש. ובמהרש"א (כ"ב ע"ג ע"ב) ואמר דאתא פושקנצא ובלעה, הוא מלכות ישמעאל וכו' דעוד זכותיה והבטחתו נטויה ובידו א"י ורוב הגולה עד בוא יום הגאולה בב"י א"ס, (וכן הוא באמת ליעקב להגה"ק בעל התיבות).

עדות חיה

עד ראיה: הגאון הצדיק רבי **ברוך קאפלאן** זצ"ל מגדולי בעלי המוסר ומרביצי התורה בארה"ב שלמד בבחרותו בישיבת "כנסת ישראל - חברון", וחזה בעיניו את פרעות תרפ"ט מגולל את המאורעות, ומגלה מי הם הרוצחים האמיתיים! | **"זה מה שספגתי מ..."**

אוד
מוצל
מאש

עדות חיה

כה מספר הגה"צ רבי **ברוך קאפלאן** זצ"ל, שהי' בתקופה ההיא תלמיד ישיבת "כנסת ישראל" חברון, והי' עד ראיה לכל המעשה:

רגילים לומר, כי ערביי חברון היו מתחילתן רוצחים צמאי דם וכו', ובכך התנפלו על היהודים, אמנם לא כך היה מעשה, הן אמת כי גוים הם גוים, אבל עובדא היא כי היו אנשים ידידים, גרו יחד עם היהודים בשלום ושלוה, לדוגמא עד כמה היה השלום והמנוחה, הנה מאחורי חברון היה עץ ישן שהיו

מעל לאלף שנה, כי מפני חטאינו גלינו מארצינו, עשו הציונים תעמולה גדולה בענין.

מרב הגר"ח זאנענפעלד זצ"ל התחנן בענין שלא לעורר שנאת הערבים ולקבל את עולם, אשר גם עד הנה מרשים ליהודים להתפלל. אמנם ללא הועיל, הציונים המשיכו בתעלוליהם וביום ט' באב המשיכו הציונים כמנהגם בהפגנת "הנוער הציוני" נגד העם הערבי ע"י כותל המערבי והביאו את רבם הציוני קוק לנאום בפניהם, בהסיתו את העם, ובסיימו את דבריו בהכרזה בקול רם: "שמע ישראל הכותל כותלינו הכותל אחד", עפ"ל.

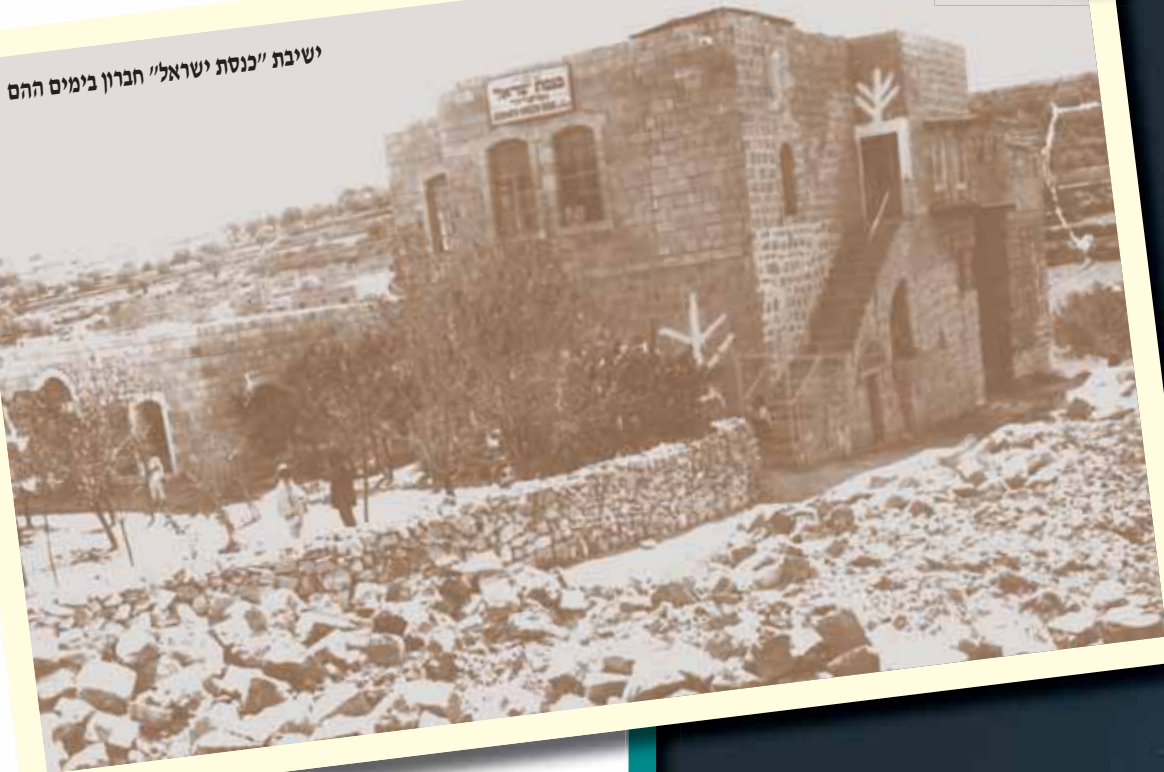
מאז החלו השייכות בין היהודים לערבים להתדרדר, מאוחר יותר הגיעו בחורים ציונים פרוצים רכובים על בייזק'עס וכדו' עם כלי זין בידיהם ומסתובבים הלך ושוב בחוצות חברון, ומתגרים בערבים. בני הישיבה נחרדו למראה עיניהם, והגאון רבי **משה מרדכי** זצ"ל ראש הישיבה שלח לקרוא להם, ומאנו לבא, עד שהלך הוא אליהם והתחנן על נפשו שישבו למקומם ולא יעוררו את חמת הערבים יותר, אמנם הרשעים השחצנים בדידהו בטענם כי באו להגן על היהודים.

כך נתחממה הרוחות, עד אשר נתקבצו הערבים מכל הסביבה לדרוש נפשות רח"ל. כמובן שהפרוצים הנ"ל שבאו "להגן", ברחו על נפשם, בהותירם את בני הישיבה ואנשי העיר טרף לשיניהם של אלו אשר הם שיסו בם, וביום חרון אף השם נשפך דם נקי, תלמידי חכמים צדיקים וקדושים הוגי בתורה, ושאר אנשי העיר.

אני עצמי הסתתרתי בדירה שהיתה שכורה מערבי, וגם לשם הגיעו הערבים כי ידעו כי היא שכורה ליהודים, אלא שלא כל הערבים היו ידם במעל, והערבי בעל המקום עמד בכח מול הרוצחים וגם סיכן את עצמו בזה, וכך ניצלתי ברחמי שמים. על סימן שנותר לי ממכה שקבלתי ביד מהערבים, הנני רגיל לומר: "זה מה שספגתי מהציונים, כי הם הם אשר הביאו את כל הצרה" ה"י.

(נעתק מהטייפ של רבי ברוך קאפלאן זצ"ל, בו הוא מספר את המאורע על עצמו)

ישיבת "כנסת ישראל" חברון בימים ההם

אומרים שמקובל ששם קיבל

אברהם את המלאכים (עין חוט המשולש), ומדי פעם הייתי יוצא לשאוף אויר והייתי הולך לשם לבדי. בדרך היו בתים ערביים בודדים וכו', והייתי פוגש ערבים בדרך והללו היו מנפנים לי לשלום וכדומה. חברי ואנשי המקום ידעו שאני הולך לשם ולא עלה על דעת איש לעוררי כי מסוכן הוא הדבר.

אלא שכך היה מעשה. הציונים הרשעים מפקירי דם ישראל, כעתה כן אז, התחילו בתעמולה כי הכותל המערבי הוא מורשה לאומית יהודית, אף התאגדו לעשות שם מקום קבוע לתפלה וכו', אף שאינם מתפללים ואין להם עם מקומות הקדושה ולא כלום, אך כדי להתגרות עם הערבים שהיו מוחזקים במקום

מי עומד מאחורי

צפרעות ותרפיט

לילי תשעה באב - 'איד אל גזוז' | מחיצת הכותל - יום הכיפורים תרפ"ט | יום תפילה ע"י רבנים הלאומיים | הכרזת רבי יוסף חיים זאנענפעלד נגד התענית | אין דעתי נוחה מלהביא ארון קודש וס"ת לכותל | י"ב תשרי תרפ"ט החלטת ממשלת בריטניה על בעלות הכותל | מכתבים חריפים מרבנים הלאומיים | ועד ציבורי להגנת הכותל | אספסוף ציונים בת"א נגד ממשלת בריטניה והערבים | הכרזת הציונים: הכותל כותלינו הכותל אחד, עפ"ל | י"ז מנ"א תרפ"ט תחילת הפרעות | הרב הלאומי קוק נקרא לועדת החקירה של הממשלה הבריטית | מרן הגרי"ז ב'דברי שלום ואמת': "היהודים אינם רוצים בשו"א לפשוט ידם במה שאינו שלהם" | כסלו תרצ"ב: מכתב לקונגרס המוסלמי | אוהב או אויב

הכותל המערבי

כ'אתר היסטורי לאומי

תחילת המהפך - והתוצאות המרות

פרעות תרפ"ט! די בהזכרתם של פרעות אלו בכדי לעורר חלחלה בלב כל שומעיהם, פרעות אלו שבהן נהרגו ונטבחו במיתות משונות 133 יהודים, לא נשכחו עד היום הזה מקרב העם היהודי.

הציונים יחד עם סוכניהם שבקרבו מנצלים מאורעות אלו עד תומם למטרותיהם, בהראותם באצבע שהערבים אינם אלא עם השונא ואויב ליהודים מאז ומקדם, לא הקמת המדינה המיטה עלינו את הסכנה מהם אלא להיפך המדינה היא זאת שמגינה עלינו מפני פורעים אלו. מחובתנו לברר את ההתרחשויות והפעולות שקדמו לפרעות אלו ע"פ מקורות נאמנים, למען ידעו הכל למי החותמת ולמי הפתילים.

כוונת המאמר הלזה הוא לגלות את הלוט מעל פני הציונים, להראות ולהוכיח שבאשמתם באו עלינו פרעות אלו, הם אלו אשר גרמו לכך, ועד היום הזה ממשיכים הם בפעולותיהם להכניס את הכלל כולו תחת סכנה קיומית, זממם בל תפק.

* * *

קודם שנתאר את מהלך השתלשלות ההתרחשויות, עלינו לכתוב בקצרה את המצב שקדם לזה.

בזמן שלטון הממלכה הטורקית שררו יחסי שכנות נאותים בין היהודים לערבים, שלום ושלוה שררו בקרב הישוב ולא נשמעו רדיפות מיוחדות מצדם של הערבים על היהודים יושבי הארץ, בידעם היטב שאין בכוונת היהודים להשתרר על הארץ, אלא כל מטרתם היא לשבת בארץ הקדושה בכדי לעבוד את ה' בקדושה ובטהרה.

כל זה השתנה מעת בוא השלטון הבריטי לארץ, מיד בתחלת כבושם נטו חסד לראשי התנועה הציונית, ראשי' פרסמו הכרזה על הקמת בית יהודי בארץ ישראל הידועה בשם "הצהרת באלפור", דבר זה עורר את חמתם של הערבים בהבחינם כי באו זרים להשתלט על ארצם אשר ישבו בה מימים ימימה.

אחד מן הענינים המוכרזים אשר בהם רצו הציונים לחזק את שליטתם על ארה"ק ולדחוק את רגלי הערבים היה - "הכותל המערבי". בכל שנות הגלות היו מגיעים אליו יהודים מקרוב ומרחוק בכדי להתפלל בו, בעת זמן השלטון הטורקי היתה ניתנת הרשות ליהודים לגשת ולהתפלל בכותל המערבי לשפוף צקון לחשם אף מאת ראשי העם הערבי, אך מקום זה מעולם לא הוכר באופן רשום בבעלות היהודים. במשך כל השנים לא היו כסאות וספסלים אצל הכותל המערבי, כמו כן לא היו מנורות להאיר למתפללים בלילות.

במשך כל הדורות לא היתה כל הפרעה ליהודים מצד הערבים לתפילות בכותל המערבי, וכידוע כי

בשנים קדמוניות עת היה בא רבינו הרש"ש זיע"א אל הכותל המערבי יחד עם חכמי ישיבת "בית א-ל" בכדי לערוך בו "תיקון חצות", היו אז הערבים מרכינים את ראשם לפני אלה החכמים, ומנשקים את ידיו של הרש"ש בחרדת קודש ובהכנעה גמורה.

בהגיע הציונים בהמוניהם אחר כבוש הבריטים, באותו הזמן הגיעו 'עליות' המוניות של חלוצים כופרים בעיקר, בני הקבוצים הידועים לשמצה ברמסם ברגל גאווה כל קודש וכל דת. או אז החליטו הם שהכותל המערבי הוא מקום מוכן בעבורם להכריז בו על שאיפותיהם הלאומיות.

בשנות התר"פ בלילות ת"ב בהם ישבו יהודים על הארץ לקונן על חורבן ביהמ"ק וגלות השכינה, מצאו הציונים שזהו הזמן המוכשר להם להביא את בני הנוער שלהם מהקבוצים והמושבות לבוא ולהתהולל במין צעדה לאומית לצעוד יחד אל הכותל המערבי. ליל זה כנוהו הערבים - לבשתנו ולחרפתנו - "איד אל גזוז", כלומר חג הגזוז בו השתלט הנוער הציוני על דוכני המשקאות התוססים ושתו לרוי, כמו שמתאר זאת בכאב נהמת לבו הגה"צ רבי **משה טעננענבוים** זצ"ל הי"ד אב"ד מילדוי אשר ערך ביקור בארץ ישראל בשנת תרפ"ד, וז"ל בספרו "מסעות משה" (עמוד ק"פ-קפ"א):

חז"ל (ב"ב ס.) למדו אותנו, שכל המתאבל על ירושלם, זוכה ורואה בשמחתה.
אספר אשר עיני ראו ואזני שמעו בעוה"ר, **בליל תשעה באב, עת שכל החרדים לדבר ה', ישבו לארץ לפני כותל המערבי וקוננו את הקינה, "בליל זה יבכיון וילילו בני", פצחו ציאניסטען ומזרחיסטען צעירים וצעירות פיהם בשירה וזמרה. - בשעה שקוראין לפני כותל המערבי, קרא עלי מועד לשבור בחורי, השתוללו בחוצות ירושלם בשמחה וצהלה גדוד מאות צעירים וצעירות וכו'. - בשעה שהיהודים צמאו למים, הפכו רחוב כותל המערבי לשוק של הוללות ומשתה לימאנאדע.**

לפליאה היה בעיני שהרבה יראים ושלמיים משכו את עצמן מליכלך שמה, ולא ידעתי פתרון הדבר, וספרו לי אח"כ, האם ידעת מה זה להכעיס? האם יש לך

ידיעה איזהו גלות אנו סובלים מאחינו? דע! זה איזה שנים מנעו יראי ד' מליכלך בליל ת"ב לפני הכותל המערבי, כי חלק מחלוצים הלכו שמה עם נקבות ושחקו על יושבי הארץ בעוה"ר, גם שלא מבני עמנו רגזו על זה כי איך ימצא זרע ישראל שיעשה כזאת לעיני כל. ובפרט ביום הזה! ולפני הכותל המערבי!

דברים האלה התחילו בקרבי לנטוע מעט פחד ואחר שאספנו איזה ידידים, התחלנו לילך, כמעט שעברתי מצאתי, ועיני ראו, חלוצים שתו מי לימאנאדע, וגם היו ביניהם שבשמחה רבה קראו לנו (בלשונינו) "גוט יום טוב, גוט יום טוב" ואצל הכותל המערבי כשדרשן אחד דיבר דברי כבושים, צעקו לו שידבר בלשונם הנקרא עברי. רבונו של עולם עד מתי לא תרחם.

צעדות גאותניות ומופקרות אלו גרמו כמובן להצית את זעמם של הערבים, בראותם שהציונים מנסים לדחוק את

רגלם וברצונם להשתלט על הכותל המערבי, הקצוניים שבהם אף הסיתו את ההמון שבכוונת היהודים להשתלט על הר הבית ועל המסגדים שבנו מעליו.

*

כאמור במשך כל השנים לא היו קבועים בכותל המערבי כסאות לרווחת המתפללים ואף לא היתה מחיצה שם, מכיון שמקום קדוש זה לא שימש כמקום תפילה קבוע אלא למקום שבו שפכו היהודים את צקון לחשם בתפילה ובתחנונים על כל צרכיהם. אך הציונים מחמת רצונם להשתלט על מקום זה החלו להכניס בו שינויים וחדושים כהעמדת כסאות וספסלים לאורך כל הכותל וקביעת מחיצה להפריד בין האנשים לנשים בשעת התפילה.

הערבים ובפרט דרי שכונת המוגרבים שהיתה בשכנות לכותל המערבי (אגב, הציונים בשעת כבושם את הכותל בשנת תשכ"ז הרסו שכונה זו על כל בתי' עד

על זה היה דוה לבנו

שוא לכם משכימי קום וגו' (תהלים קכ"ז ב.).
נ"ל כי אמרו חז"ל (כתובות ק"א ע"א) שלש שבועות השביע הקב"ה את ישראל ואחת מהן שלא ידחקו את הקץ, ולכאורה אינו מובן מה דחיקת הקץ. ופרש"י ג"כ אינו מובן דמה הוא הגבול של בקשת רחמים. אבל נ"ל דדחיקת הקץ היינו כעין דוחק את השעה (ברכות ס"ד ע"א) כמו שהי' בש"צ ימ"ש וזכרו שר"י, שלא יאחזו עצמן בהבל קודם ביאתו ויאמרו שזה הוא רק מי שיקבץ הגליות ויבנה ביהמ"ק יאמינו בו, וזהו ברור לדעתי כי הרשעים המקדימין בהבל הם גרמו אריכות הגלות בהרשיעם להרבה מישראל מאוד מאוד אבל למה זה וכו'.

והנה השכמה עד"מ כמו הקדמה כמו וישכם אברהם בבוקר זריזין מקדימין, והיינו שוא לכם משכימי קום ר"ל שהם משכימין הקום הרומז על הגאולה קום בתולת ישראל בשקר ובהבל קודם זמנו ועי"ז בעוה"ר מאחרי שבת כי מאריכין הגלות. אוכלי לחם העצבים, כי בט' באב שהכל מתענין ומתאבלין ועצבין על החורבן הם אוכלים ושמחים כידוע, ושמא יאמרו הרשעים כי בזה מעוררין ישראל מהסיח דעתם מהגאולה, לזה אמר כן יתן הגאולה באמת לידידו ישראל שנה בעת שהם ישינים ומסיחים דעתם כאמרם ז"ל ואתם הרשעים מה לכם והבן, כי זה רמז אמייתי שרמז דוד המלך ע"ה ברוח קדשו.

(תפלה למשה להגה"ק בעל ישמח משה זצוק"ל)

ואספר לכם שכל החזיון הזה שכתב התפלה למשה על רשעים שבדורו, הייתי עד רא'י שבעת שזכיתי להסתופף בצל הקודש ביום מר תשעה באב והיינו מתגוללין בעפר בדמעות שליש לפני כותל המערבי, באו צעירים עם צעירות בשמחה רבה ועשו שחוק והתול מהשוכבין לארץ ומקוננין.

(הגה"ק רבי שאול בראך זצוק"ל, אבות על בנים הקדמה דף ל"ד)

היסוד) שחזו בכל הפעולות הללו ראו בזה כדחיקת רגלם ממקום זה אשר שימש להם כל השנים גם כמעבר לבית אמונתם בהר הבית ולשכונת המוגרבים, וע"כ פנו לממשלה הבריטית בכדי שזו תראה להשיב את המצב הישן על כנו.

ביום הכפורים שנת תרפ"ט באמצע התפילה בכותל המערבי באו שוטרים משלטונות הבריטים להסיר את המחיצה שהוקמה שם ללא רשות הממשלה, במקום התפתחה מהומה והיו כאלו אשר ניסו לעצור בעד השוטרים ושוטרי הממשלה הכו כמה מן המתפללים. מאורע זה נוצל ע"י הציונים להתגרות מוחלטת נגד הממשלה הבריטית והעם הערבי, בכל מקום שהוא קיימו הציונים אספות מחאה ואף שלחו מחאות ואיומים לחבר הלאומים (אשר נתן את הזכות לבריטים באותה תקופה לשלוט בארה"ק), דרישתם הנחרצת היתה כי מקרה זה לא ישנה עוד, ואשר על כן צריכה הממשלה להעביר את הבעלות על הכותל לרשותם הבלעדית.

הכתבי עת הציונים הגדילו את תעמולת ההסתה וכינו מעשה זה של הסרת המחיצה בשם "חורבן הבית", כן דרשו בכל תוקף לנקוט בפעולות מעשיות כנגד הממשלה הבריטית.

כמובן שכל זה לא היה אלא שחוק והתול, אותם הציונים אשר בכל זוית בארה"ק חללו את הדת במפגיע, עברו כל חק חינוכו והדיחו דור שלם של צעירים לכפירה מינות ותועבה, ואף במקום הכותל המערבי שלחו את טלפיהם לטמאותו בפריצותם כמסופר למעלה, אלו הם אשר מצאו החובה בנפשם למחות על הסרת המחיצה, אין זה אלא אחד מן שקריהם הגלויים.

באותו זמן שהתה רוב ההנהגה הציונית בחו"ל, ובראש המערכה נעמד הרב הלאומי קוק שר"י, מיד הזדרז הוא לקרוא ליום תפילה על "חוצפתה ורשעותה" של הממשלה הבריטית בנוגע לענין הכותל המערבי. השלטונות רגזו מאד על הכרזת התענית והמהומה בהזהירים כי דברים אלו מוסיפים שמן למדורה, אז נתעורר מרן הגרי"ח זאננענפעלד זצוקללה"ה ובית דינו ופרסם הודעה כנגד התענית שהוכרזה

ע"י קוק, כן כתב על ההתלהבות היתירה בדברים נוקבים (פורסם בקו"י י' מרחשון תרפ"ט):
הננו מודיעים שאנחנו הח"מ **לא הסכמנו לעשות תענית צבור בשביל העלבון, כי עלינו להיות בטוחים בממשלתנו הרוממה שהיא תסדר הכל בצדק לטובה**, שלא יקרו עוד מקרים כאלו.

אכן על פרצות הדור, חלול שבת קדש ויו"ט ופריצות התלבושת, ופרצת ההולכים באוניברסיטה שאסור, על אלה ראוי לגזור אם יתאספו יחד כל הבתי דינים של אחינו הספרדים והאשכנזים עם כל העדות החרדיות בארץ הקדושה, ואז יתכן לקרותו תענית צבור, וזולת זה הוא ככל השנים תענית בה"ב מטעם אולי חטאו וכו'.

השי"ת יראה בעלבון תורתו הקדושה ובעלבון עמו ויוציאנו מאפלה לאורה ולהחזיר עטרה ליושנה להיות שופטיך כבראשונה ויועצין כבתחלה וציון במשפט צדקה תפדה בב"א.

כעתירת המחכה לישועה קרובה.

יוסף חיים זוננפלד אב"ד פעה"ק ת"ו **מרדכי ליב רובין** **יצחק** במוהר"א **פרנקל** **דוב צבי קרעלענשטיין**

כמובן שמכתב זה עורר כעס רב אצל הציונים שכנוהו בקריאותיהם הנושנות מאז בשם "בוגד" וכו', ואף בקרב הקהל החרדי היו כאלו שתמהו בלבם על דרכו של רבינו שנראתה בעיניהם כמי שלא חש על כבוד הכותל המערבי, אך רבינו לא שת לבו לכל זה והכריז את דעתו דעת תורה הברורה ללא חת. במשך הזמן אחר שחזו הכל את התוצאות החמורות של התנהגותם המופקרת של הציונים, הודו גם הם לדעתו והכירו בראייתו הצלולה למרחוק.

ראוי לציין את מכתבו של הועד הלאומי לרבינו אשר כבר היה דר כחמשים שנה בעיה"ק ירושלם, בו הם שואלים אותו כמה שאלות בעקבות פרשת הסרת המחיצה, ולבסוף הם שואלים אותו האם במשך השנים שעברו הביאו ארון הקודש וספרי תורה לכותל המערבי. כוונתם בזה היתה שרבינו יודה לטענותיהם כי מאז ומעולם היה הכותל המערבי אתר לאומי

שבו היו ספסלים ומנורות להאיר וארון הקודש וספרי תורה, כאילו היו שם כל השנים. רבינו סרב למסור להם ידיעות על שאלותיהם אך מצא לנחוץ לשלוח להם מכתב זה (מרא דארעא ישראל ח"ב עמ' רס"ד):

בתשובה למכתבכם מ"ח לחדש זה בנידון הכתל המערבי, הנני להודיעכם כי לצערי אין בידי לתת לכם כל ידיעות ופרטים מסביב להשאלות המוצעות במכתבכם וגם לא ידיעות אחרות בקשר עם זה, אולם על השאלה שלפני האחרונה: האם הביאו ארון קדש וספרי תורה לכתל המערבי. - יודע אנכי שמעולם לא נהגו לעשות את הדבר הזה, וגם כהיום אין דעתי נוחה מזה.

כדעתו של רבינו היתה גם דעתם של שאר גדולי ישראל שבאותו הזמן, וכמו שמסופר על האדמו"ר רבי נתן דוד מפארציווא זצוק"ל, (בן הגה"ק בעל דברי בינה מביאלא, המעשה נדפס בספר "ואלה הדברים שנאמרו לדוד" - תרעא זעירא דף י"ז):

ביום הכיפורים תרפ"ט התכנסו מאות יהודים להתפלל ברחבת הכותל המערבי, ה... גיסו של כ"ק זקיני המחבר זצוק"ל, הקים מחיצה להבדיל בעת התפלה בין האנשים ונשים, דבר זה גרם, כידוע, להסתה קשה של הכתבי עת ושאר הערביים בהוציאם קול כי היהודים זוממים להשתלט על המקומות המקודשים להם, תוצאה מכך החלו הסכסוכים בין היהודים והערביים לפרעות ולשפיכות דם יהודים. כשנודע לכ"ק זקיני זצוק"ל התוצאות החמורות של הקמת המחיצה בכותל אמר: **"טיפת דם של יהודי, קדושה פי אלף מכל אבני הכותל"**.

שתי נקודות כבדות משקל היו לרבינו הגריח"ז במהלכיו אלה: האחת, אי הבעיטה בגלות שנגזרה עלינו מן השמים וההתגרות בערבים יושבי הארץ. והשנית, אי הפיכת המקום המקודש ביותר לעם ישראל ל"אתר היסטורי-לאומי" ואלה היו לו להעיקר בכל עניני פרשת הכותל ופרעות הערבים שנבעו ממנה.

דעתו של רבינו היתה באופן ברור שלא לבקש בקשות כלשהן מהשלטונות הבריטיים, באמרו שתמיד הסתפקו

היהודים אך ורק בתפילה ע"י הכותל. דעתו גם לא היתה נוחה מכך שהביאו ארון קודש וספרי תורה לכותל, גם מפני הטעם שירא היה מהחידושים.

רבינו בז ללאומיים שראו בכותל "אתר לאומי" להתכנסות רהב, בעוד שהללו ראו בהיאחזות יהודית בכותל סימן לתחי' לאומית ומקום להוללות ושכרון חושים, ראה הוא בו ההיפך: מקום שריד לבית ה' שהיה ואיננו בעונותינו ועונות אבותינו.

אחרי הרעש וההמולה שפרצה בעקבות הסרת המחיצה בכותל המערבי, פרסמה הממשלה הבריטית את החלטתה ביום י"ב תשרי תרפ"ט בענין הכותל המערבי, תוכן ההחלטה היה שהבעלות על הכותל המערבי שייכת לעם הערבי, והיהודים מקיימים שם את תפילותיהם רק בתורת חזקה. נוסף על כך, גם נאסר להעמיד ברחבה ספסלים, כמו"כ היתה הוראה זמנית שלא להדליק מנורות ברחבת הכותל המערבי, הוראה שבוטלה לאחר מכן.

החלטה זו עוררה התפרצות חסרת רסן בקרב הציונים, יחד עם הרב הלאומי קוק עוררו תעמולת הסתה בקרב הצבור נגד החלטת הממשלה, קוק שלח מכתב למושל הבריטי רצוף בביטויים חריפים מאד, ועל אף בקשתם של ראשי הממשלה לחזור בו ממכתב זה ולחדול מן ההסתה הסוערת, אשר יכולה להביא לסכנה קיומית על הישוב היהודי עקב התפרצויות וסכסוכים בין ערבים ליהודים, אך הוא לא שעה לבקשתם והוסיף עוד ועוד מימרות משלהבות ומלבות שנאה, ולא נח מזעפו עד שהוציא את הכרזתו הידועה - הכרזה שבמשך הזמן נהפכה לסיסמת המערכה הציונית - "שמע ישראל הכותל כותלנו, הכותל אחד" (עפ"ל).

פסוק קדוש זה אשר עמו מקבל כל יהודי עול מלכות שמים פעמיים בכל יום, פסוק זה אשר במשך כל הדורות והזמנים הלכו יחד עמו בני ישראל המאמינים על מזבח קדוש ה' בעת טבחום והרגום על קדושת שמו ויצאה נשמתם באחד, בא אותו כופר וחללו ועקרו מקדושתו, הכניס בו תוכן לאומי כפרני והפכו רח"ל למין "סיסמא לאומית".

היהדות החרדית הנאמנה הרחיקה

עצמה ממערכה לאומית זו וסלדה ממנה, גם מפני החשש הגדול שרצונם של הציונים הוא להשתלט על הכותל המערבי ולטמאו בכל תועבותיהם, (כפי שאכן עשו לדאבונו אחר כבושם את הכותל המערבי בשנת תשכ"ז).

בינתיים גם התאגד "ועד צבורי להגנת הכותל", ע"י אפיקורסים וכופרים בעיקר כד"ר קלויזנער וז'אבאטינסקי שר"י, אשר כאילו נזדעקו על הפרעת התפילה בכותל המערבי, מאחורי פעולותיהם עמד הרב הלאומי קוק שנתן להם תמיכה מלאה. פעולות ועד זה היו לסדר מחאות שונות כנגד הממשלה והערבים, כמו כן עודדו וקראו לצבור כולו להופיע בהמוניהם במקום הכותל המערבי, הרבנות הראשית היתה קוראת מדי פעם בפעם לתפילות שונות בכותל המערבי בעת שכל מטרותם היתה לחזק את ההשתלטות על הכותל.

המגיד הירושלמי רבי בן ציון יאדלער זצ"ל מספר על ענין זה בספרו "בטוב ירושלם":

מרגלא בפומי' (של רבינו הגריח"ז) דברי בעל החתם סופר: "חדש אסור מן התורה", וגם מלחמתו זו היתה בחכמה גדולה, בדידי הוי עובדא שהייתי רגיל בכל פעם שהיתה הכרזה מהרבנים לאסיפת תפילה ע"י כותל המערבי, לדרוש שם דברי התעוררות, והנה ראיתי שרבי חיים, שהיה תמיד מעשרה הראשונים לשמוע את דרשותי, הרי כאן מיד כאשר הרגיש שמתכוון אני לפתוח בדרוש הסתלק בחכמה שלא ירגישו בו, הדבר היה לפלא בעיני, ואף שאלתי אותו בנידון, והסביר לי כי ירא הוא מן החדשות, שכן מעולם לא שמע על דבר חדש כזה, לעשות כעין סדר לדרוש ע"י כותל המערבי, וחושש הוא למכשולים העלולים לצאת מזה.

וחכם עדיף מנביא, כי בזמן האחרון התחילו החפשים לנאום ע"י הכותל ונצטערתי מזה הרבה, כי היתה בי הרגשה שבגלל מנהגי זה הם ינאמו עכשיו את דבריהם האסורים במקום קדוש זה. אך תהלה לד' שעשה עמדי נס ופלא, והממשלה אסרה את הנאומים כל השנה ע"י כותל המערבי, ורק בליל תשעה באב, נתנו לי רשות לדרוש כמנהגי, והיה הדבר

כתוב במפורש בחוק הממשלה, שרק המגיד הרב יאדלער רשאי לדרוש ע"י הכותל, ורק בליל תשעה באב, ותו לא.

יש לציין כי ראשי התנועה הציונית בחלקם לא היו מרוצים ממהומה זו, ואף ביקשו למצוא דרך לצאת ממבוך זה ולהתפייס עם הממשלה, אך קוק יחד עם ראשי התנועה הרביזיוניסטית עמדו בכל תוקף על דעתם שהכותל המערבי יעבור לגמרי לבעלות העם היהודי, ולא נחו ולא שקטו בפעולותיהם אלו, קוק אף שלח מכתבים מרעישי לב אל כל קצוות תבל כנגד ה"עוול הגדול" של הממשלה הבריטית והערבים אשר רוצים לגזול מאת העם היהודי את הכותל המערבי, ועל ה"עלבון הנורא" לכל העם היהודי הכרוך בזה.

בו בזמן שלח המופטי של ירושלם מכתב אל קוק בו הוא מודיעו שכל הזכות שנותנים הערבים ליהודים לגשת אל הכותל המערבי היא "חסד" מצדם, כאשר מקום זה קדוש לאמונתם ונקרא בפייהם "אל בוראק", אך באם לא יחדלו הוא וחבר מרעיו מהרעשתם בענין הבעלות על הכותל המערבי, הרי אז יראו הערבים לנכון שלא להניח ליהודים לגשת למקום הכותל המערבי מכל וכל, קוק קיבל מכתב זה אך לא התייחס אליו כלל, הוא היה שרוי כל כולו בתוך מלחמתו המטורפת למען ה"גאווה הלאומית", מלחמה שהולידה במשך הזמן אך צרות צרורות ופרעות נוראות ביהודים רח"ל.

מנגד עמד חכימא דיהודאי רבינו הגריח"ז אשר בחכמתו הגדולה ראה את הנולד, וציוה לחברי "אגודת ישראל" בירושלם שעמדו תחת הנהגתו כי בפניותיהם אל הממשלה לא ידברו כלל מענין הבעלות על הכותל המערבי, ויותר עד כמה שאפשר לדרישותיהם של הממשלה והערבים לבטל את העמדת הספסלים ואת קריאת התורה בשבתות או תקיעת שופר בראש השנה, אלא אך ורק יבקשו מאתה בלשון תחנונים שיניחו ליהודים לגשת אל הכותל כבכל הדורות. מהלך שאילו היו הולכים בו הכל באותו זמן הרי היו מונעים צרות רבות ורעות כאלו שנתרחשו אח"כ על ראשי היהודים, לא תקפ"ץ.

בקיץ שנת תרפ"ט היו כבר הרוחות משולהבות, הסערה בענין הכותל המערבי לא ירדה מעל סדר היום, הציונים בהפקרותם הוסיפו עוד ועוד שמן למדורת השנאה, והמצב בארץ ישראל היה נראה כמלא באבק שרפה.

על אף שעיקר הסערה היתה על דבר הכותל המערבי, אך היו עוד כמה סיבות שגרמו להתלקחות הסערה באותה תקופה. בקיץ זה התכנס הקונגרס הציוני הששה עשר בציריך, בו אושרה הקמתה של "הסוכנות היהודית", הידיעות על אישור הקמת הסוכנות הדאיגו מאד את מנהיגי הערבים בארץ ישראל שראו בסוכנות כעין "ממשלה ציונית" שמגמתה להשתלט על הארץ, דבר זה עורר שנאה קשה והסתה בקרב הערבים כנגד היהודים. עוד סיבה לכעס הערבים באותו זמן היתה הרגשתם שמנשלים אותם מזכויותיהם ומאדמויותהם בארץ, אשר הציונים השתלטו עליהם במקומם בזמן שהם היו יושבי הארץ מקדם.

בחודש סיון כינס המופטי של ירושלם את ראשי הערבים לעיר שכם, שם דיבר לפנייהם על מחשבתם של היהודים - כאילו - להשתלט על המסגדים שבנו על הר הבית, להוכחת דבריו נסתייע גם מהמפגנים והמצעדים של הנוער הציוני, אשר לא פעם אף התגודדו בהר הבית עצמו רח"ל. הדבר ברור כי אילולי דיבורי הציונים וגאווותם יכולים היו לפעול גם

אח"כ למען השכנת השלום בענין הכותל המערבי אך הם כמובן קלקלו הכל. באותו זמן התקיימה הפגנה בת"א אשר השתתפו בה כעשרת אלפים איש, ובה נשמעו דברי רהב והסתה כנגד השלטון הבריטי והערבים, גם דבר זה לא עבר בשלוה מצד הערבים, אך דבר זה היה פרט קטן לעומת ההתרחשויות שאירעו אח"כ.

לקראת יום תשעה באב - יום המיועד לפורענות סידרו הציונים מפגן ענק, כמה שבועות קודם לכן כבר נערכה תעמולה רבתי למען הפגנה זו, בכל רחבי הארץ שלחו הציונים מודעות וקריאות לבא ולהשתתף בהפגנה זו, הכרוזים הסתיימו בהכרזת הכפירה "שמע ישראל הכותל כותלנו הכותל אחד".

בהתנגדות נחרצת יצא מרן רבינו רבי יוסף חיים זאנענפעלד זצוק"ל כנגד מפגני ההמון שהתקיימו ע"י ה"ועד הלאומי" שנועדו להפחיד כאילו את הממשלה הבריטית, מספר פעמים נאלץ רבינו הגריח"ז לצאת ולהתייצב לפני מפקד "ההגנה" בירושלם, ובבכי ביקשו שיעצור בעד התפרעותם המתגרה בערבים של צעיריו. צעד זה הביא בעקבותיו לא פעם להפגנות והתפרצויות של הנוער הציוני ליד ביתו של רבינו.

בתקופה סוערת זו נעמד רבינו וציוה בכל תוקף על צאן מרעיתו שלא ליקח חלק בכל פעולותיהם המופקרות של

ובהיותי במארינבאד בעת השחיטה ל"ע לאחב"י בחברון ובירושלים נתתי אז אנטראג ופלא"ן להשקיט השפיכת דמים על אתר ליסע אז באותו יום לפראג ולוויען לראשי צירי הממשלה האנגלית לפעול מיד בממשלתם בלונדון (ע"י הראדיא) הצלה מיד על אתר ובאופן שיחזרו אלו המפלגות מזכות הבעל פעור שלהם, (אשר הוא ממילא בלי תכלית רק להעלות חימה וקנאה בין הערביים וכיוצא צרות צרורות ר"ל) ולא רצו שום א' מהם ממנהיגי המפלגות הנ"ל שהי' שם (כמארינבאד) אם כי הודו שהוא רעיון נשגב, (איץ ענין ועת להאריך בפוליטיק כעת) והי' דרך להציל נפשות על אתר, ונתגלה קלונם גם אז ועד עתה כי רק לגרמייהו הוא דעבדי לכבודם וממונם ונצחונם רועי אליל מסיתי כל ישראל אוי לנו שכך עלתה בימינו וכו'.

(שו"ת מנחת אלעזר ח"ה סימן ל"ו)

וכבר צעק אדמו"ר הגה"ק בעל מנחת אלעזר זי"ע בשנת תרפ"ט כאשר הי' הפאגראם בחברון, שאם היו אוהבים באמת עם ישראל היו מיד מבטלים כל ההריגות אם יפרסמו שמוחלים על ההבטחה של בעלפור אשר הרגיזה את הערביים, - אך לא רצו לחוס על דם ישראל. (תורת אלף להגה"ק משאפראן זי"ע, ח"ב מכ' כ"ז)

הציונים. כבר כמה שנים קודם לכן גילה רבינו את דעתו כי יש להמנע מללכת בתשעה באב לכותל המערבי, בכדי שלא תתפרש ההליכה כעין הסכמה למעשי הציונים במקום.

השלטונות שמעו בדאגה על יזמתם זו של הציונים, מתוך דאגה שהדבר יביא להתפרצות נוראה במצב שהיה בלאו הכי על סף התלקחות. בערב תשעה באב שעה קלה קודם שקיעת החמה הגיעו שני קצינים מהממשלה הבריטית בשליחות השלטון אל הרב הלאומי קוק ובקשתם בפייהם, כי היות ונודע להם שבכוונת הציונים להפוך צעדה זו למין "צעדה לאומית" ולמפגן רהב נגד הממשלה והערבים [אף שהממשלה אכן נתנה רשות לקיים צעדה זו] אך בשום אופן לא עלה על דעתם שזו תהפך להפגנה רהבתנית ובריונית, ואשר על כן מבקשים הם ממנו שיפעיל את כוחו עליהם שיחזרו מרצונם ויערכו מצעד זה באופן יותר שקט ורגוע, ואם לאו הרי האחריות לתוצאות מוטלת עליו. הרב הלאומי קוק השיב להם שאין ברצונו להביא לידי צעד זה, מכיון שהכעס בקרב הצבור על הממשלה בנוגע לפרשה זו גדול הוא למאד, ואדרבה הופעתו בפני הנוער תגדיל את התלהבותם.

בליל תשעה באב בעת אשר התכנסו יהודים בכל מקומות מושבותיהם לבכות ולקונן על חורבן בית קדשנו ותפארתנו, ערכו הצעירים הציונים בחוצות ירושלם את צעדתם, תוך ערבוביא ופריצות נוראה של בחורים ובתולות. בהפגנה זו צעדו האספסוף המוסת כשמקלות בידיהם, ובמהלך הצעדה הניפו את גדל הכפירה הציוני ושרו שירים לאומיים, בכל כברת דרך נעצרו וצעקו בקול רם "שמע ישראל הכותל כותלנו הכותל אחד" וכן קראו סיסמאות מרי והתקוממות כנגד הממשלה, בהגיע האספסוף ליד שריד בית מקדשנו "הכותל המערבי" נעמדו לשיר את זמר הכפירה והנאצה - המנון "התקה" הציוני והניפו שם את דגל המרידה הציוני. בחזרתם מן הכותל המערבי הגיעו המון מרעית הצעירים הציונים אל ביתו של הרב הלאומי קוק, שם קיבלם בפנים מאירות ובסבר פנים יפות ונאם לפנייהם

גאום ציוני מלהיב בו הוא הביע את תודתו העמוקה לנוער הציוני על הצעדים שעשה, כן הצהיר לפנייהם בדברי מינות חירוף וגידוף רח"ל "כי הצעדים האלה מעידים על גאווה לאומית ומסירות של המכבים, שהם הביטוי של קדושת הנשמה העליונה של עם ישראל, ומוכיחים על היותם נכונים להקדיש את חייהם לגאולת המקומות הקדושים" (עפ"ל). את דבריו סייים בהכרזת הנאצה שלו: "שמע ישראל הכותל כותלנו הכותל אחד", וכל האספסוף ענו אחריו כבמקהלה תוך עמידת 'דום'. כל פרטי הפגנה זו נתפרסמו אח"כ בכל הכתבי עת וכמובן גרמו להסתה ושטנה נוראה.

למחרת היום ערכו הערבים הפגנת-נגד המונית בה הגיעו למקום הכותל המערבי למעלה מאלף ערבים, המפגינים הערבים קרעו ושרפו בפראות את ספרי התהלים וסידורי התפילה שהיו במקום, כן הכו את השמש הישיש שהיה נוכח שם באותה שעה.

ביום השבת שאחר תשעה באב נרצח ההרוג הראשון: נער יהודי בשם "שמעון מזרחי", שבעט כדור אל תוך חצרו של ערבי בשכונת הבוכרים בעת משחק כדור-רגל, נדקר למוות. מיד כשנודע דבר הרצח נכנסה הממשלה תחת דאגה חדשה וחששה שמא ימצאו כאן הציונים הזדמנות לסדר שוב הפגנה, הם אחזו איפוא בכל הצעדים שההלוי' תסודר או באשמות הבקר או עם פנות היום, אבל כמה עיכובים דחו את מועד ההלוי'.

הרב הלאומי קוק הזדרז והכריז על הרוג זה מיד בתור "קדוש" ו"הרוג מלכות", וציוה לערוך לו הלוי' המונית ולהוליך את המטה על פני הרחובות הראשיים של ירושלים, אף אחר כל בקשות ראשי הממשלה לערוך את ההלוי' כרגיל בכדי שלא לעורר עוד יותר את סערת הרוחות. הלוי' זו נהפכה במהרה ל"מפגן לאומי" בו צעדו האספסוף הלאומי עם דגלי הניאוף הציוני יחד עם קריאות בריוניות "הכותל כותלנו", בעת ההלוי' עצמה הצליחו השוטרים הבריטיים לעצור מעט בעד הלוי'-הפגנה זו שלא תתפשט למסע נקם ורציחה כמאזנים של הציונים.

אחר מאורעות אלו שרר שקט מתוח

בין הצדדים, בימים שקודם הפרעות נפוצו בקרב הערבים הכפריים שמועות מוגזמות על צעדת הציונים בליל ת"ב, וביום ששי י"ז מנ"א מלאו כל הכתבי עת הערביים בקריאות לנקמה על התגרות הציונים. ואכן בשעות אחה"צ של אותו יום החל שפך הדם, והתבערה הקיפה את כל ארץ ישראל במשך שבוע ימים, בהם נהרגו במיתות משונות מאה שלשים ושלש יהודים הי"ד. עיקר הזוועה התרחשה בעיר חברון שם נהרגו ונטבחו באופנים אכזריים למאד עשרים מתלמידי הישיבה הקדושה 'כנסת ישראל - סלאבאדקא' וארבעים מתושבי העיר, ה' ינקום דמם לעינינו מהרה. כל אלו היו כאמור תוצאות ההתגרויות המופקרות וההסתה הבלתי פוסקת מצד הציונים הנותנים דם ישראל להפקר מעת יסודם ועד היום הזה.

גם בעצם ימי הפרעות אמר הרב הלאומי קוק לתלמידיו שותי מימיו המרים כי לא די באמירת תהלים בלבד, כי אם גם צריכים הם לנקוט בפעולות ממשיות, אשר פירושו: ללכת בכח הזרוע ולהמיט בכך סכנה עוד יותר נוראה. כן עמד הוא עצמו מאחורי פעילות "ההגנה" בכל משך הזמן, ואף הם הרבו לשאול בעצתו. אחר הפרעות עודד את תלמידיו להצטרף לקבוצות "ההגנה".

הגה"צ רבי ברוך קאפלאן זצ"ל אשר למד בישיבת 'חברון' באותה תקופה, תיאר בדרשתו היאך היו בכל הזמנים יחסי שכונות ידידות בין היהודים לערבים בעיר חברון, עד העת בה הגיעו הציונים שמה ועשו פעולות שונות רק בכדי להתגרות ולהרגיז את הערבים שוכני המקום, ועל אף אזהרתם ובקשתם של ראשי הישיבה לאנשי "ההגנה" שיחדלו מפעולותיהם המסוכנות, לא שעו לבקשתם, והמשיכו ביתר שאת עד עת בה הגיעו ההריגות הנוראות על ישוב היהודי בחברון, אך באותו זמן כבר לא היו שם פושעים אלו, ה"גבורים" הללו נסו כל עוד נפשם במבעוד מועד.

אחר הפרעות כוננה הממשלה הבריטית "ועדת חקירה" על פרטי המאורעות, הרב הלאומי קוק זמן שמה עקב שייכותו הישרה לסערה שהביאה בכנפי' את

הפרעות הנוראות. חברי הועדה הקיפוהו בשאלות נוקבות על חלקו בפרשה והטילו עליו חלק גדול באחריות לפרעות עקב התנהגותו שהביאה להסתה ולהצתת האש. בין ההאשמות הנכוחות שהטיחו בו היה על המהומה שהביא בהפגנת הציונים ביום תשעה באב בכותל המערבי, ועל דבריו שנאם בפני האספסוף בהפגנה זו שצריך למסור את הנפש ולההרג על מערכה זו, וכמו כן על שאר דברי ההסתה שהשמיע באותה שעה שצריכים לבטל את שליטת הוואקף המוסלמי על מקום הכותל המערבי, וכי מן החובה לסלק מן המקום את כל תושבי שכונת המוגרבים שעל יד הכותל המערבי, הרב הלאומי קוק חמק מלענות על שאלותיהם בהשיבו כי אינו יודע מאומה ושאר דברי הבל ושטות תוך כדי סתירות גלויות מיני' ובי'.

חברי הועדה הוסיפו עוד לחקור אותו על חלקו בהפגנה הציונית הפראית בליל תשעה באב, אך הוא הכחיש בעזות מצח כל קשר ושייכות להפגנה זו, בו בזמן שהוא היה מי שעמד מאחורי-ה וחזיק את כל משתתפי-ה בדברי בלע והסתה. על התנהלותו המופקרת והרברבנית בענין ההלוי' של "שמעון מזרחי" ענה להם בתמימות מזויפת כי כך נדרש ע"פ מנהגי ישראל לקיים את ההלוי' באופן שדרש לעשותה.

אחר שוך המאורעות פרסם רבינו הגריח"ז את הכרזתו לעם הערבי הידועה בשם "דברי שלום ואמת". נביא בזה חלקים מקריאתו הנוגעים בענין פרשה זו, בהם מתבטאת עמדתו הבהירה של רבינו בענינים אלו, (נתפרסם בקו"י י"ט חשון תר"צ):

לצערנו הגדול נפוצו עלילות שוא אשר אוהבי מדנים בדו מלבם, ואשר הכניסו כונות רעות על התושבים היהודים למען העלות חימה ולנקום נקם ולהפוך את ארצנו הקדושה השקטה לשדה קטל ומקום פורעניות ח"ו. התוצאות הקשות של הריב והמדנים מביאים הפסד מרובה להישוב כולו, ואם המצב ימשך ח"ו עוד יותר, עלול הוא להמיט שואה וחורבן על הישוב כולו ועל עשרות רבבות תושבי'.

הנני פונה איפוא אל כל חלקי התושבים שבארצנו הקדושה וביחוד אל אלה אשר לא מבני ישראל המה, ומקרב לבי הנאנח והנדכא הנני מבקש לחוס על ארה"ק ולומר למלאך המשחית: הרף! **הסירו שנה מלבבכם ואל תתנו להשלות אתכם במשאות שוא ומדוחים של אנשים אשר בזדון או בשגגה, מתוך הנחות מוטעות, מתאמצים הם להפרות פירוד בין חלקי התושבים.**

היהודים אינם רוצים בשו"א לפשוט ידם במה שאינו שלהם, ומכש"כ לפגוע בזכויות שאר התושבים על המקומות המוחזקים להם, שהם רוחשים להם כבוד ויחס של קדושה. וביחוד אין שום יסוד להשמועה שהיהודים רוצים לרכוש את הר הבית. אדרבה, מעת שמפני חטאינו גלינו מארצנו וחרב בית מקדשנו ואין לנו הטהרה הראוי' עפ"י התורה, אסור לו לכל איש מישראל להציג כף רגלו על מגרש הר הבית, עד אשר יבא משיח צדק הולך תמים אשר ברוח ה' אשר תהא נוססת עליו לצדק ימלוך מלך לאושר כל הבריאה כולה, וישיב לנו הטהרה הראוי' עפ"י התורה.

אנו מבקשים רק שישאירו לנו את המקום היותר קדוש אשר נשאר לנו לפליטה, מקום כתל המערבי, שנהי' יכולים גם הלאה לשפוך שיחנו לפני אבינו שבשמים על כל צרה שלא תבא ח"ו, ובכל עת אשר יכמה נפש ישראל למקום הקדוש הזה בלי מפריע ומתוך דעה מיושבת כמאז ומעולם.

בסיום הפרשה ראוי לציין את המכתב ברכה דלהלן אשר נשלח מאת "מרכז אגודת ישראל בא"י" אל הקונגרס המוסלמי שהתכנס בירושלם בחודש כסלו תרצ"ב - בתקופה שלאחר המאורעות, ע"פ הוראתו של רבינו הגריח"ז, (מרא דארעא ישראל סרך ב' עמוד רס"ו, המכתב נתפרסם בקו"י ל' כסלו תרצ"ב):

6 דצמבר 1931 ירושלם.

כבוד הקונגרס המוסלמי ירושלם

קונגרס נכבד !

היהדות החרדית שבארץ ישראל המאורגנת בהסתדרות החרדית העולמית אגדת ישראל **מתכבדת לקדם בזה בברכה את כנוס הקונגרס המושלמי הנכבד בעיר הקודש ירושלם. יהי רצון שכנוס זה של גדולי הדת המושלמי, יביא בכנפיו ברכה להעיר והארץ אשר בחר ד' ויעזור להשיב את השלום בין כל תושבי ארץ הקדושה.**

הקונגרס הנכבד יטפל בשאלת המקומות הקדושים של המושלמים, הנמצאים בארץ הקדושה. בקשר עם זה, הננו מוצאים לנחוץ להצהיר בזה כלפי כל הנאספים הנכבדים וכלפי כל העולם המושלמי, **שאין להיהודים שום כונה לפגוע בזכויות המושלמים על המקומות הקדושים להם, או לתבוע איזה זכות על המקומות ההם,** כשם שהננו רוצים שאחרים לא יפגעו בזכויותינו על מקומות הקדושים שלנו.

הננו דוחים בהחלט כל חשד המיחס לנו רצון של תביעת זכויות על המקום המקודש לכם הנקרא בשם "מסגד אל עקסא" ושאר המקומות הנמצאים בשטח הר הבית.

ואשר לכתל המערבי, המקום שלא זהה שכינת א-ל ממנו, רצוננו האחד הוא שכאבות אבותינו כן נהי' גם אנחנו יכולים לשפוך לבבנו בתפילה בלי הפרעה ובצורה של כבוד, לפני מי ששכן את שמו במקום ההוא. אנו מקוים שרוח של שלום תהי' נסוכה על פני הקונגרס הנכבד תעזור להסיר כל חששות שבלב אשר מצד חלק אחד של תושבי הארץ הקדושה על השני.

והקדוש ברוך הוא יפרוש את סוכת שלומו על כל תושבי-ה, להצליח מפעלם בבנינה והפרכתה לאושר כולם.

מרכז אגו"י בארץ ישראל, ירושלם

אחרית דבר

בפרשה זו הוכח לעין כל מי המה "אוהבי ישראל" ומי המה "שונאי ישראל" האמיתיים, אותו האיש קוק שר"י אשר רוממות "אהבת ישראל" היתה תמיד בוקעת מתוך גרונו הוא היה זה אשר הפקיר נפשות ישראל עבור אותה "גאווה לאומית" חולנית ומטופשת, מנגד עמד רבינו הגריח"ז אשר כחכם עדיף מנביא חזה את הנולד וקרא בקול גדול שלא להסחף אחר כל תעמולת ההסתה הציונית אשר תביא בעקבותי' לשפיכות דמים רח"ל, רבינו אשר הכ"ע הציונים השמיצוהו בכל עת כי הוא "שונא ישראל", הוא היה זה שכאב לבו על שפך דם ישראל נקיים, הוא זה אשר ביקש בכל כחו להשכין שלום בין היהודים לערבים עקב אהבת ישראל האמיתית שפעמה בקרבו.

הציונים אשר כל תולדותם הנם אך ורק שפיכת דם ישראל כמים, הם אשר באים ומכריזים על עצמם כהיום בשם "מצילי ישראל", הלא לולי הם לא היו באות עלינו כלל כל הצרות הללו, ואף עתה בביטול מדינתם והכנעה תחת האומות הלא יפסקו מיד כל השפיכות דמים. אזהרתו הנוראה של הקב"ה "אני מתיר את בשרכם" כבר נתקיימה רח"ל במלואה, האם עדיין ישנם כאלו אשר יכולים לחשוב עליהם בתור "מצילים"? העצה היחידה במצבנו היא למשוך את ידינו כליל מהם ולהכריז ברורות אל כל יושבי תבל כי אין לנו שום שייכות עם מרידות והתגרות הציונים, אדרבה אנו מתנגדים לציונים ולכל פעולותיהם מאז ועד עתה, ואנו מקבלים עלינו עול גלות האומות באהבה עד ביאת גואל צדק במהרה, זוהי הצלתנו היחידה!

ריצה זו על מה ולמה?...

מאז ששריד בית מקדשינו ותפארתינו "הכותל המערבי", נפל בידיהם המסואבות של המשתלטים הציונים, הפך בעוה"ר המקום ל"מערות פריצים הי' הבית הזה". כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש באים למקום ומחללים את קדושתו.

טקסי "השבעה" לחיילי וחיילות הצבא הציוני המיוסד על שלש החמורות ע"ז ג"ע ושפ"ד ומינות וכפירה - נערכים שם כל שני וחמישי. פריצות נוראה נראית במקום דרך קבע במקום הקדוש הלזה, ושכינה הקדושה מייללת על חילול הקודש והמקדש ר"ל.

היות והכיבוש הציוני הי' זמן קצר לפני "חג השבועות", והפעם הראשונה שהציונים נתנו להמונים לגשת ל"כותל המערבי" הי' בחג השבועות, נעשה מיני אז "מנהג" שהמונים רבים נוהרים בחג זה ל"כותל המערבי", וכיון ש"כולם" הולכים, אז כולם הולכים...

אז לפני שגם "אתה" - קורא יקר - נסחף עם ההמונים! כדאי שתעצור לרגע ותחשוב "חשבונו של עולם!"

הידעת! כי מאות רבות של שוטרים וחיילים ציוניים, מגויסים עבורך ובשבילך לעבור את הדרך בתוך תושבי המקום הערביים, ובכך הנך גורם לחילולי שבת קודש ויו"ט בפרהסיא רח"ל.

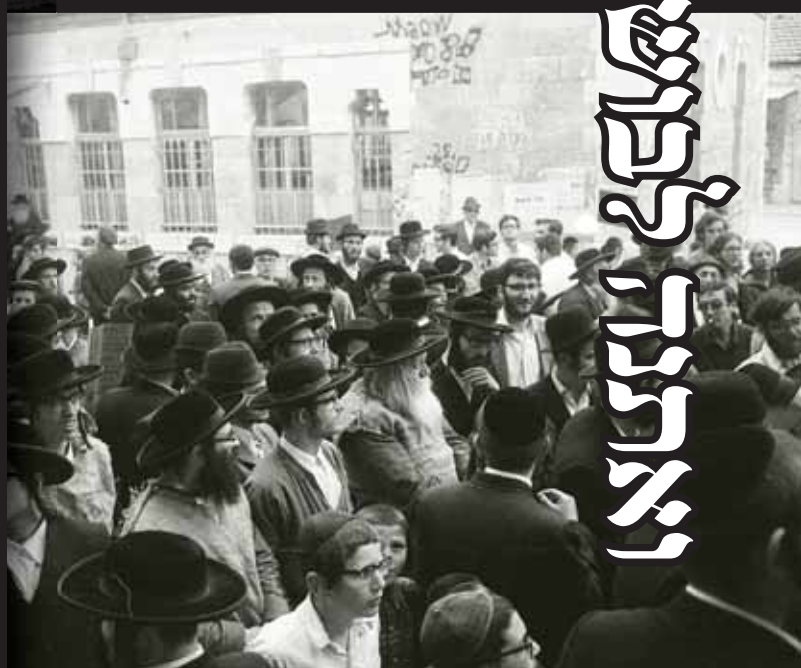
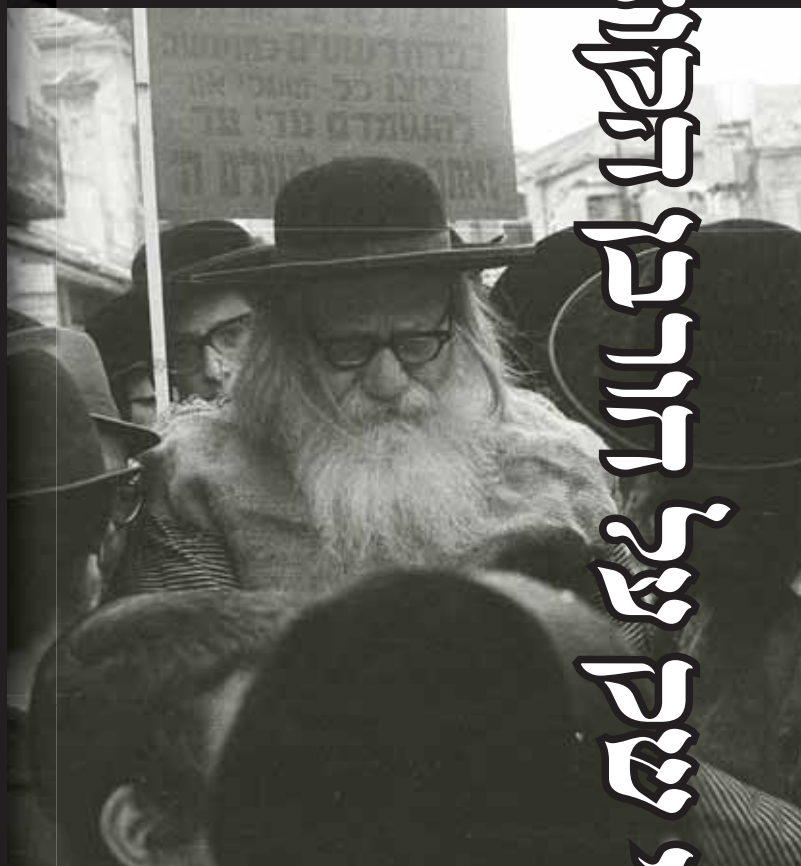
הידעת! כי מזה שנים, שבין הרצים לשאוב "קדושה" מהמקום הקדוש, שוברים בדרכם כלי רכב ערביים, ומזיקים לחנויותיהם, אשר זוהי התגרות חמורה בהם, ואחריתה מי ישורנה, ה"י! ובפרט שבכך מתפרסם שגם יהודים חרדים, רוצים במלחמה עם הערבים, ודין רודף להם, ובכך שגם "אתה" הולך לדרכך, נקרא הדבר גם על שמך.

הידעת! שישנם מכשירי וידאו, המקליטים כל מי שעובר בשערי ירושלם העתיקה, ובכניסה לרחבת ה"כותל המערבי" צריך לעבור מכשיר הבודק מברזל, ובאלו שאלה של "חילול שבת" ר"ל.

הידעת! שבהליכתך תוך רחובות הערביים, מוקף בחיילי הכפירה, נכנס בליבך מחשבות טמאות של פריקת עול הגלות ורצון בקיום מדינת הכפירה רח"ל. הידעת! שכל הליכת ההמון חוגג מכל העדות, מוכתר בדגל השתי וערב הציוני הנתלה בגאווה על פני הכותל ואין פוצה פה ומתנגד.

הידעת! כי מרן הגה"ק מסאטמאר זי"ע, ביאר בארוכה ביסודות מוצקים את דבר ההליכה ל"כותל המערבי", בכל ימות השנה, בדברים ישרים ונכוחים שאין עליהם משיב.

האם טרחת לעיין פעם אחת בדבריו הקדושים ולראות שמא צדק אותו זקן...

ואתנה לבואי שם על דורבן תפארת וזה קדש